

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருநூ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருநூ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரணைபாக்கம் சென்னை.

Vol 6.] 1933 ஞாழ் மீலம்பர் மீ 7௨ [No. 48

பொருளடக்கம்.

1. தலைவக்கம் (Leader) 853	6. காற்றமழை (ஆராய்ச்சி) Shakespeare's Tempest 863
2. கம்பராமாயணம் (சுவந்தப் படலம்) T. N. சேஷாசலம், B.A.B.L. 855	7. நம்மாழ்வார் வைபவம் (6-ம் பத்தா, 2-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L. 865
3. யாப்பிலக்கணம்—(வழு) வித்துவான், M. V. வேணுகோபாலப் பிள்ளை 857	8. ஞான தீபம் T. R. இராஜகோபால் 867
4. அப்பர் (64 கலை-வியாசரணம்-சந்த விருத்தம்) E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L. 858	9. வர்த்தமானம் 868
5. தமிழ்ப் பாடம் அவ்஢்ட பிரபந்தம்—திருவாங்ககக் கலம்பகம் 859	

கலாநிலயம்

புறங்கை இன்பம்.

இன்பத்தைத் தேடித் தொடர்வதில் இன்று இவ்வுலகத்தின் ஒருபாகி பொய்மோப்பம் பிடித்து அழிகின்றது. இன்பத்தைத் தான் பெறத் தேடுவதே தக்கதன்றெனின் மோப்பத்தைப் பற்றி வேறு பேசுவானேன். நீதிவழுவா நெறிமுறையில் நல்லனவேசெய்துவகையும் இன்பமும் எய்த முயல்கின்றவர் ஆங்காங்கு ஒரு சிலர் உளர். இதனைத் திருவள்ளுவர் 'சுந்தாவக்கும் இன்பம்' என்று சாற்றுவார். இன்பம் நாடுவதென்னின் இன்னநெறியில் நாடி. இன்னதோர் இன்பத்தை எய்துதலே நெரிதென்று நவில்வின்றது அக்கூறல். அத்தனை நன்றே. எனினும் சதலால் பிறக்கும் பயன் இன்பம் ஆம் என, அவ்வுயிய வகையிலேனும் பயனென ஒன்றை நினைக்கின்ற மனம், அது எய்தாவிட்டதுச் சோர்ந்து இனி இவ்விக்கையல் புயனில்லை என்ன சுகையே கைகிதலும் கூடுமோவென ஆஞ்சி, "உள்ளி உள்ள வெல்லாம் உலர்ந்தியும் வள்ளியோர்" என்று கம்பர் பிரார், சுகையின்பயன் அத்தொற்பெறும் உவகை என ஆக்காமல், உவகை முதலும் அத்தலுடன் நிகழ்வது சுகையும் ஆக்கினார். எனின் இன்பம் ஒன்று எய்துதற்கு இது நெறி என்றேனும், அல்லது இந்நெறி சென்றால் எய்துவது இன்பம் என்றேனும், இயம்புவதும் நினைப்பதும், (அந்நெறியும் நல்லதாய் அவ்வின்பமும் உயர்ந்ததாய் இருக்கும்பால்) இழிவுடைய மனநிலையைக் குறிக்குமெனக் கூறவொன்றையாகியும், சரிய பெருமையின் சிகரம் ஆகுமென்றே செப்பநிலை.

அத்திப்பூப் பூத்தால் போல் எவ்விடத்தோ யாரோ ஒரு சிலர். தயீர உலகத்திலுள்ளோ ரனைவரும் ஒன்

நல்லக்கால் ஒன்றன்பொருட்டித் துன்பமென்கொண்டு வருந்துகின்றனர். இத்தன்பம் ஒருபங்கு என்னின், அத்தன்பம் தீர்த்தற்கு மேற்கொள்ளும் விண் முயற்சிகளால் வினைகின்ற வருத்தம் மறுபங்கு ஆகின்றது. இனி, இன்பம் எய்துவதற்கு நெடிது நினைத்திரங்குதலின் வருத்தமோ அவ்விந்நிடம் சேர்ந்தவொரு தொகையின் இருமடக்கென இயம்பலாம். துன்பமென்பதென்று தனியே வருத்தமுள்ளதோ அல்லது இன்பத்தை நாடுதலே துன்பமென முடிசின்றதோ என்பது வேறே கேள்வி. அத்தற்கு விடைகூறல் இக்கட்டுரைக்கு அவ்விடமில்லை. எனினும், உலகம் சமக்கின்ற இத்தன்பம் நெறி தியின் கண்டு உள்ளகசிகந்து உருகுன்ற உயரிய ருணத்தினோர் சிலர் உறுபொருள் உணர்ந்த நெர்கின்றனர். அவர்களின் ஒருவர் ரால்பு வால்டிராட் டின் (Ralph Waldo Trine) என்பவர். இவர் உரைப்பனவற்றை உற்றுக்கேட்போம்:—

"என் உயிர் வாழ்க்கையானது நலனுறு தன் முழுச் சிறப்பையும் நல்கும்படி செய்வது எங்கனம்? ஆற்றல் அதிகாரம் முதலியவைகளின் உண்மையான இரகசியத்தை நான் அறிவது எங்கனம்? அழியாத வோர் உண்மைப் பெருமையை நான் அடைவது எங்கனம்? என் வாழ்க்கை முழுவதையும் இன்பத்தாலும் அமைதியாலும் உவகையாலும் யான் நிறைப்பது எங்கனம்? பண்டு இக்கேள்வியைக் கேட்டிருப்பவர்கோடி கோடி; இன்றைக்கு இக்கேள்வியைக் கேட்டிடுகொண்டிருப்பவர்கோடி கோடி. இன்னும், இக்கேள்வியைக் கேட்பதற்குக் கோடி கோடி பிறக்க நிற்கின்றனர். இக்கேள்விக் கு உண்மையான விடைதான் ஒன்று உளதோ?—என்ப; உளது, உற்றுக் கேள்.

“நான் ஓர் கருத்து எடுத்தார்க்கின்றேன். அதனை அகமுறத் தழுவிக்கொள். இக் கருத்தில் அடக்கிய கொள்கையை உள் வாழ்க்கையின் ஆதாரமாக அமைத்துக்கொள்வாயாயின், அதனிற் கு அபயில் மற்றவைகளெல்லாம் முறைமுறை பெருந்தி, உள் வாழ்க்கையைப் பெரியதோர் வெற்றியாகும். உண்மையில் நீ பெரியவராயும், மெய்யாய இன்பம் பெற்றவராவாய், எல்லாந் உன்னை அன்புடன் பாராட்டி வாழ்த்துவார். இக்கருத்துடன் கூடிய கொள்கைபாவுமாயின் அது, நாம் வாழும் இப் பழைய உலகத்தை விசுவையென்ன இராவொன்றில் இன்பமயமாய் மாற்றி விடும். இப்படி மாறுதற்கே இவ்வுலகம் நெடுங்காலக் காத்திருக்கின்றது. மனிதத் தொகுதியில் கணக்கிற்ந்தோரை இன்று சூழ்ந்திருக்கின்ற இறனும் ஏக்கமும் நீக்க இன்பமும் அமைதியும் உதிக்கவாயமுே. “மனிதன் மனிதனுக்கு இரக்கம் காட்டாமையே ஆயிரக்கணக்கில் மனிதரை யழுவக்கின்றது” என்னும்வசை உண்மையிழந்து இனிச் செல்லாததாகிவிடும். நன்று, உலகத்திற்கு இத்தனை வாக்களிக்கின்ற இக்கருத்தும் அதனுள் அடக்கிய கொள்கையுத்தான் யாது?”

“ஒவ்வொருவரும் தன் காரியமே பெரிய காரியம் என்று விவகரிக்கின்ற ஓர் எண்ணம் எங்கும் பரவியிருக்கின்றது. ஒருவன் வெற்றியும் பெருமையும் இன்பமும் அடையவேண்டுமானால் அவனுடைய கருத்து அத்தனைபும் தன்னைப்பற்றியதாகவே இருக்கவேண்டும் என்று கூறியவண்ணம் யாவரும் இருக்கின்றனர். இது பெரும் பிழை; கூற்றவனைக் கூசியமைக்கும் குற்றம் இதுதான். செம்மைக்கு நேர் எதிரான சிந்தனை இது. நிரந்தரமான உண்மைவிதி யாதெனில், “ஏனைபோர் பெருந்தீரம் முடைய வாழ்க்கையை எவ்வளவிற்கு எவ்வளவு இழக்கின்றோமோ அவ்வளவிற்கு கல்வளவு அதனை சுட்டிக்கொண்டவர்கள் ஆவோம்” —என்பதே. நம்முடைய வாழ்க்கையை நம்மைக் கருதியே நடத்தாமல் மற்றவன் நன்மையை நிகழ்த்தும்படி எடுத்துக் கொடுக்கக் கொடுக்க, நம்முடைய வாழ்க்கை, நிறைவுபெற்று அழகும் இன்பமும் அடைந்ததாயும், நாம் மற்றவர்க்குக் காட்டும் அன்பும் செய்யும் ஊழியமும் அளிக்கும் உதவியும், ஆயிரம் ஆயிரம்மடங்கு அதிகமாகப்பெருகி மீண்டும் நம்மையே வந்து சேரும்.

“செல்வத்திற்கும் செல்வாக்கிற்கும் இன்பத்திற்கும், சாதாரண சகத்திற்கும் அவ்வாசிக்கிறிவிர், சற்றே நின்ற நீங்கள் ஓயாமல் நாடுகின்ற வழிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். கொள்வீராயின், நீங்கள் ஒழிவழி முற்றிலும் தப்பான வழி பெறப்பதைத் தெரிந்து கொள்வீர். உலகிற் பெரும்பகுதியினோர் இத்தப்புவழியைப் பின்பற்றுகின்றனர். எனினும் பெரும்பாலும், இது தெரிந்து செய்யும் பிழையன்று, நெரிய வழி எதுவென்று தோரமையாலே இது நேர்கின்றது. தான் தான் தன்னைப்பற்றிய நினைவே தேக்கித் தேக்கி ஆலோசனம் வாழ்க்கை முழுவதையும் பிறப்பொருட்டே உழைத்தல்வேண்டும் என்னும் கொள்கையை உட்கொள்ளுங்கள். அப்பொழுதேதான் தன்னுடைய மென்மையும் நன்மையும் ஆயிரம்மடங்கு அதிகவேகத்துடன் அவனைத் தேடிவந்து அடையும். உள் பேரையுப் புகழையும் நாட்டவேண்டுமென்பது உள் கோக்கமோ, செல்வம் சுட்ட வேண்டுமென்பது உள் இச்சையோ; சகல்கள் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது

உள் ஆசையோ; இன்பம் துயக்கவேண்டுமென்பது உள்வேட்கையோ? எனின், உன்னுடையபேரையெனியுத்தலும் உனக்குச் செல்வம் சகம் இன்பம் முதலியவைகளை சுட்டிக்கொள்ளவும் முயலாமல், பிறருக்கே இவைகளை சுட்டிவைக்க முயல்வாயாக. அப்பொழுதுதான் நீ உனக்கென்று விரும்பியவைகளை அடைவாய்.”

“இதனை உணர்ந்துகொள். நோகத்தேடிச்செல்வதால் உண்மையான இன்பம் அடைவதென்பதில்லை. அது வருவதாயின், மற்றவர்களுக்கு நாம் அளிக்கும் இன்பத்தால்தான் வருதல்கூடும். அப்படியே, நோகத்தேடிச்செல்வதால் உண்மையான பெருமையேனும் சிறப்பேனும் புகழேனும் சுகமேனும் அடைவதென்பது இல்லை. பிறருக்கு இவைகளை நீ செய்வதால்தான் நீ பெறக்கூடும். இதனை உணர்ந்து உனது வாழ்க்கையை இத்தகு இசையுப்படி செய்வாயாயின், அதன் நன்மையை எல்லாம் உன்னுடையது ஆக்கிக்கொள்வாய். உணராயாயின் அதற்குரிய அபாயத்தையே நீ உலுத்தித்தான் தீரவேண்டும்.

ரால்ப் வால்புகாட்டினான் புகாட்டினோர் அறிவு இன்னது. நற்பொருளில் சீரிய சுவிய வாகசகம் இது என்ற பதை மறுத்தல் எளியதன்று; மறுக்கவும் வேண்டா. இத்தக் கொள்கையாற்றினே தூண்டப்பெற்ற உள் எத்தனை உடையதாயின் இவ்வுலகம் சிந்தையென்ன இராவொன்றில் இன்பமயமாய் மாற்றிவிடும், என்று” இவர் அளிக்கின்ற நல்வாக்கை நம்புவதால் நன்மையுளது. முன், ஹோஸ்ப் மலிஸ்வி என்பவர், “உயரிய கொள்கை இது கொண்மின் கொண்மின்” எனப் பெரிது விளம்பி, இறுதிக்கு, “உன்னுடைய சோற்றிற்குத் துணிக்கும் ஓர் உரிமை உளது; அதனை வற்புறுத்திக் கொள்” என இயற்றியது போன்றதோர் பரிசுச்சாசகம் அன்று இது. அது யானையை விளம்பித் தேரையை இயற்றும் தன்மைத்தது; உயரியகொள்கைகளால் அரியமல் வாத்தக்களை நடத்த நினைக்கும் போதெல்லாம் அவர் முன்னே இவ்வகைத் தேரையகளை தத்திச் செல்லவேண்டுமென்பது இன்றியமையாததே.

டனரின் என்பவர் அரியமல் வாழ்க்கையைக் கருதாமல் மனித வாழ்க்கையின் நன்மையைக் கைக்கொண்டாராதலின், விளம்பியவானே யானையாகவேநடந்து வருகின்றது. அந்த நன்றியை நாம் அவருக்குச்செய்துத்தத்தான் அறியலாம். எனினும் ஒன்று இத்த ஆசிரியர் செய்வியறிவுத்திய உரைகளை உற்றுக்கேட்குமோம். இனி அவ்வுரைகளுக்குள் காத்திருக்கும் ஓர் இரகசியத்தின்றுட்பத்தினை உற்றுநோக்குதல்வேண்டும். நோக்குக்கால், விளம்பி யுழைத்துவந்த அவ்வாயையனைக்குப் பின்சாடை கற்பிக்கப் புகுகின்றனரோ இவர் என்னும் ஓர் ஐயம் விளைகின்றதே. “பிறருடைய இன்ப நலன்களையே நீ நாடக்கடவாய்” என்று சாற்றியவர் எற்றுக்கு அதனைச் செய்யச்சொல்கின்றனர் எனக்கேட்டுக்கூடும் அவர் கட்டுரையினின்று பிற்கின்ற விடையினால், கூறிய கொள்கையின் பெருமையைக் காத்தல் அரிதாகி விடுகின்றது. “உன்னுடைய இன்ப நலன்களை கைவரும் வண்ணம் நீ பிறருடைய இன்ப நலன்களை இயற்ற முயல்வதல்வேண்டும்” என்ற இம்முடிவு, “உன் இன்பத்தை அகங்கையால் பற்றாமல் புறங்கையால் ஏந்திக்கொள்” என்று பான்மையாகத் தீர்கின்றதே.

கம்பராமரிணம்

ஆரணிய காண்டம்— 11, கவந்தப் படலம்.

[848-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கவந்தனைக் காணக் கம்பரே கலங்கினார்.

அறிந்த நாகியோடு அயோமுகி அகன்றபின் தம்பி யோடிருந்து அக்குங்கூல அரிதிற் கழித்த இராமன் வியடலில் எழுந்து சிதைபையைத் தேடினனாய் இலக்ருவனோடுக் கடித்போயினான். இவர்க் சென்றநெறி, எவ்வயிரும் ஷகயின்வளைத்து வயிற்றடக்குங் கவந்தன் வளத்தின்கண் கொண்டுசேர்த்தது. அவ்வயின் இவ்வீரர் செல்லுங்கால், சிறும்புமுதல் யானே யிருக அனைத்துயிரும், விலக்கரிய வலைப்பட்டுடனபோல் உலையத்து சாய்ந்து வெறுப்புற கோக்கி வெருவராயின அவைதாம்,

மாபுளி நிறுத்திலன் புரக்கு மாண்பிலன்
உரனிலா நெருவனாட்டு மிபிகள் போல்வன
வெருவடி சிந்தவடி ருவிவ சிம்மலோ
டிரிவன மயங்குவ வியப்பு நோக்கினார்

[குடிமக்களை அவ்வவர் முறைப்படி சிறுத்தாவனும், அவர்களோக் காக்கத்தருந்த மான்பு இல்லாதவனும், நிறமடை இல்லாதவனும் ஆகிய ஓர் அரசனது காட்டில் உள்ள உயிர்களே ஒத்தனவாகி, கடுக்கின சில, சிதறிப்போயின சில, ஒன்று சேர்வன சில, வறுத்தமுடன் விரைத்து நடுவன சில, திணைத்துநிற்பன சில, ஆயின தன்மமையகோக்கினார்]

மாபுடிகெடத் திறனின்றி ஆளும் அரசனது ஆணையும் கவந்தன் கைகளும் ஒத்த பரிசு உணரற்பாலதே. இக்காலம் எல்லா அரசும் இவ் விலக்கணத்திற்கே ஏன் ஏன் என்கின்றன ஆதலின், உலகடங்கலும், மனிதரனைவரும் வெருவிச் சிந்திக்குவியிந்து விம்மி இரிந்து மயங்கும் இயல்பு விரிதையொன்றும் வினவிக் கவல்ல ஆற்றல் இலதாக்கிட்டது. இதுவே இயற்கை யென்று தீர்த்துவிட்டமையால் கவந்தன் கைகள் இல் லாமனெழியுமாயின், “என்கணம் வாழ்வெம் யாம்”-என இக்காலம் ஆங்காங்கு உயிர்கள் ஏங்காநிற்கும்.

இக் கவந்தன் கைகளை அறுக்கவந்த வீரரும் அத னுட்படுபவர் ஆயினார். எனினும் தம்மை நெருக்கித் துள்ளியது யாதென முதலே நேர்ந்திலர். அரக்கர் சேனைவே தம்மை வளைகின்றதென எண்ணி, இரா வணன் ஊரையும் அண்பினான் என இராமன் உவகையுக் கொண்டனன். முரசும் சங்கும் முழக்கவில் லையாதலின் வளைத்து சேனையோ அன்றென்று இளை யவன் மறுத்து, பார்க்கல் கடைந்த அப்பாம்பு வாசக ண்ப்தே தன் வாணுத்தையும் கயிலெனப் பின்னி இறுக்குகின்றது என அயிர்த்ததை இராமனும் நன்றென நினைந்தனன். இப்படியே கவையில பல இவர்க் இன்னும் சிந்தியாமுன்னம் இன்னவர்க் அக்கவந்தன் கோலென்று நின்றனர். இனி அக்கவந்தன் தோற்றத்தைப் பலபடப் பகரவேண்டியுளர் புலவர் உடமையைக் கம்பர் ஒன்பது பாசாங்கனார் செலுத்துகின்றார்—

வெயிற்றடி ரிணம்பிண மேரு மால்வரை
குயிற்றிய வடமேகம் கொதிக்குங் கண்ணினன்
எயிற்றிடைக் கிடையிரு கா த மீட்டிய
வயிற்றிடை வாயெனு மகர வேலையான்

[இரண்டு குரிய்களை மேருமலையில் பதித்தது. என் னும்படி கொதிக்கின்ற கண்ணை யுடையவனும், பற்க

ளின் இடையிடையே இரண்டு காத்தாரம் அமைத்ததும், வயிற்றின் ஈடுவில் உள்ள துறைய வாய் என்று கருதப்படும் சுருமிக்கையுடைய சமுத்திரத்தை யுடையவனும்]

சண்டிய புலவரோடவன ரிந்துவைத்து, தீண்டிய நெடுவரைத் தெய்வ மத்தினைப் பூண்டியர் வடமீரு புடையும் வாக்கவில் நீண்டெனக் கிடந்தன நியிர்ந்த கையினான்

[ஒன்று கடிய தேவர்களும் அசுர்களும், சந்திரனை அடைதானாகச் சார்ந்த பெரிய மந்தாமலையாகித் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மத்தினைச்சுற்றிச்சிறந்த வாக்கி என் னும் பாம்பாவிய கயிறை இரண்டு பக்கத்திலும் இழுத்த தால் நீண்டவிட்டதுபோல் கிடந்த நீளமான கைகளை யுடையவனும்]

தொகைக்கனற் கருமகன் றருத்தித் தூம்பென்ப புகைக்கொடி கனலொடு பொடிக்கு மூக்கினான் பகைத்தகை நெடுங்கடற் பருகுப் பாவகன் சிகைக்கொழுந் திதுவெனத் திருகு நாகினான்

[சுருமானுடைய நெடுப்புயிற்றுத் உலைக்கணத்தின்துருத்தியினது துவாரம்போல் கெருப்பையும் அச்செருப்பின் கொடியோன்ற புகையையும் வீசுகின்ற முக்கை உடைய வனும், பகைமை பொருந்திய பெரிய கடலைக் குடிக்கின்ற வடவாருக அக்கினியினது பொலியின் கொழுந்து என் னும்படி சமூல்கின்ற காக்கை யுடையவனும்]

பூன்போயும் பிடைவர வெருவிப் புகுஞரை
அரண்டான நாடியோ நானி மால்வரை
முரண்டொரு முழுமுதழை முழுவென் டுக்களை
இரண்டு கூறிட்டென விலக்கெ யிற்றினான்

[இராக என்னும் பாம்பு தனக்கருகு பூண்டு வருவ தால் அஞ்சி, புகுந்து தங்குவதற்குரிய காவல்கிடத்தைத் தேடி, அருவிகளை யுடைய ஒரு பெரிய மலையின் வலிய ருகையின் தழைகின்ற வெண்ணிறமான பூனை சந்திரனை இரண்டாக வெட்டிவைத்து போல்தோன்றுகின்ற கோ ரப்பற்கையுடையவனும்]

ஒதீரீர் மண்ணிவை முதல வோதிய
சூதமோ னார்தினை பொருத்திற் பின்றியே
வேதனால் வரன்முறை விதிக்கு ம்ப்பெரும்
பாதகற் திரண்டியிற் படைத்த பண்பினான்

[குளிர்ச்சிபொருக்குவியிரும் நிலவும் இவை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சபூதங்களாலும் இவன் உடல் ஆக்கப் படாமல், வேதனங்களில் முறைப்படி விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்தப் பெரிய பாதகர்கள் எல்லாம் ஒன்றுகச் சேர்த்து உயிர்பெற்றது போன்ற தன்மையுடையவனும்]

வெய்யவெலுக் கதிர்களை யிருக்கு வெவ்வாரச்
செய்தொழி விழைதியில் செவிபின் நெருங்கியான்
பொய்கினர் வன்மையிற் புரியும் புன்மையோர்
வைகுறு நரகையும் நருமவ யிற்றினான்

[வெய்ய கிரண்களை யுடைய சந்திரனையும் விழுங்குமின்ற தக்க கிரண்களை யுடைய சந்திரனையும் விழுங்குகின்ற கொடிய பாம்புகளாகிய இராகவும் தேதவும் செவ்வற் குக் காரியம் ஒன்று இவ்வமல் தாக்குவதற்கு ஏற்ற கா தின் தொன்களை யுடையவனும், பொய்வாய்க்கையல் வளர்கின்ற கொடுமையோடு ஏதனையும் செய்கின்ற அந் துணமுடைய பாலிகள் தங்குமின்ற கரகத்தை யுத் தனக்கு ஒப்பகாரதென்று பரிக்கென்ற வயிற்றையுடையவனும்]

முற்றிய வுபிரொ முருக்க வாரித்தான் .
பற்றிய காத்தினன் பனைத்த பண்ணையில்
தாற்றிய புருசுநூர் தோற்றத் தால்யமன்
கொற்றவாய் தற்செயல் குறித்த வாயினான்

[முறித்த பிரானிகள் எல்லாம் அழியப்படி வாரியெடு
த்த கைகளை யுடையவனாகி, பருத்த படருபோன்ற தன்
வயிற்றில் திணித்தற்கு, அப்பிரானிகள் பருகின்ற தோற்
றத்தால், யமனது பட்டணத்தின் வெற்றிபெற்றவாயிலைப்
போன்ற வாயை யுடையவனும்.]

ஔமார் கடலென முழங்கு மோதையான்
ஆலமே யெனவிறுண் டமுன்ற வர்க்கையான்
நீலமா நேமியிற் றலையை நீக்கிய
காலநே மியிற்பெருக் கவந்தக் காட்சியான்

[ஔசு பொருத்திய கடல்போல் ஒலக்கும் ஆரவாரம்
உடையவனும், ஆலகாலவிஷம் போன்ற கருத்துக் கொ
திக்கின்ற உலை உடையவனும், நீலநிறமுடைய திருமால்
சக்கிராயுத்தால் தலையை வெட்டிய காலநேமி என்னும்
பெயருடைய அகரண்போன்ற பெரிய கவந்தத்தின்தோற்
ற்றையுடையவனும்]

ஆகிய அவ்வெருவரு உருவினை வீரர் இவ்விறுவரும்
ஒருங்கு நோக்கினார் . அவ்வளவில்,

அவ்வழி யினை யனமர்ந்து நோக்கியே
வெவ்விய தொருபெரும் பூதம். மீல்வலாய்
வவ்விய தன்கையின் வீரத்த வாழ்பெயுஞ்
செய்வெத னிவெனைச் செய்மல் சொல்லுவான்

[அங்கு இலக்குவன் அதனை உற்றுப்பார்த்து, “வீல்
தொழிலில் வல்லவனே, கொடிய ஒரு பெரும் பூதமா
னது தனது கைகளால் விடுத்த கம்பைத் தன் வாயி
னுள் போட்டுக்கொள்ளும், காம் இப்பொழுது என்ன
செய்வது” என்ற கூற இராமபிரான் மறமொழி கூறு
வான்]

இப்பூதத்தினின்று இனித் தப்புமாமில்லை என்ன
வோர்க்கையுறநிலையில் “செய்வது என்” எனச் சோர்ந்த
னதே, அவ்லது, ஆவதுசெய்ய ஆவதென்ற ஆனை
வேண்டினதே அறிதல் அருமை. “பூதக் கொல்லப்
பொன்றதேயோ” என்று யினினர் இராமனைத் தேற்
றுபவனும், “இதன் வாயுக்கையுப் பிழையாமல்யான்
தனைக்குத் வன்னம் காணுதி” என முந்துபவனும்
இவ்வீலக்குவனையாதலின், காள் முதல் அரசக்கரை
அழிக்கும் தம் வாரியும் வான்களும் பூதத்தை வெல்
வீடுவென அஞ்சினு நென்ன எண்ணற்கில்லை. வான்
மீசத்திலோ, கவந்தனை அரசக்களையேன் செய்நிப் பூத
மென்று இவர் கொன்றுவர் . அன்றியும், இலக்குவன்
தான் மாத்திரம் அவ்வரசக்களையெல் சிக்கிக்கொண்
டதாகக் கருதித் தன்னைக் காத்து மீட்டும் பொரு
ட்டி இராமனும் இவ்வீடிற்கு அளாகவண்ணம்,
“என்ன விட்டுவிட்டி ஓ, இராமா, நீர் தப்பித்துக்
கொள்ளும்; என்னைப் பவியாகக் கொடுத்துவிட்டு நீர்
சுமமாகத்தப்பித்துக் கொள்ளும்” என்ன வேண்டி
வது ஒருவாறு உணர் கடியதாயிருக்கின்றது; இந்
நூலிலே அன்ன பொருள் அடையாது. இனி இரா
மன் இயம்பிய மொழிகளை நோக்கின் அவ் வமைதி
யின்மை பின்னும் அதிகமாம்.

பாரிட மெயிது பாவை சற்றுறும்
பாரிட மெயெனப் பராத் மெய்யது
பாரிடம் வலம்வரப் பராத் கையது
பாரிடத் தெடுத்தமா வலைய பாழியாய்

[பூமியைத் தோண்டி எடுத்துக்கொண்ட வராகத்தை
யொத்த பலமுடையவனே, கடல்கும்பத் அகன்ற இடக்
களைல்லாம் போதாதென்னும்படி பருத்த உடையுடைய
யது, இடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் பொருத்திய நீண்ட
கைகையுடையது, பார் நீ, இது பூதத்தான்]

என்று தன் தம்பியின் கைகத்தைத் தானும்யமமுடன்
ஒவ்வினான். இலக்குவன் கேள்வியும் இராமன்புத்தும்
அமைந்த இவ்விரண்டி செய்யுள்களின் பொருளும்
சுவையுமற்ற ஏழ்மையை நோக்கும்கால், இவைகளை
ஏதேனும் கம்புருத்திரக் கார்திருக்கின்றதோ வென்
று ஔயருவெய்துதற் கிடமேற்படுகின்றது. யமகம் அ
மையப் பாடுதற்கு இராமன் சமயம்பார்த்த அழகும்,
கண்ணிறைந்து நிற்குமொன்றை “பார் நீ” என்று காட்
டிய அறிவும், பூதமே என்று கொள்வதற்கு அவன்
கூறிய காரணங்களும் எல்லாம் ஒன்று கூடி, கம்பர்
இதுகாறும் கட்டிய புகழை அழிப்பதற்கோர் சதியே
செய்கின்றன. அவ்லது, தற்காலம் எழுதப்பெறுகின்ற
தமிழ்நாடகங்களில் சுவையுப் பொருத்தமும் அற்று
நிகழும் ‘சம்பாஷனை’யின் காற்று, முக்காலமும் செ
டுக்கவல்ல கொடுமையாததலின், முன்னரே சென்று
அக் கம்பர்நாளைத் தீண்டிற்றே. அவ்லது, “எமாம்
கந்தத்தீளவரசன்” என்னும் நூலினுள் பயின்ற அவ்
வீலக்கரை சிவாமணி இலக்கிய மகாவிபாசாஸ்புல
வனுடன் இக்கம்பரும் சமஆதனம் தேயுறரோ என்
னின், அப்புலவன் இயற்றிய காக்கைபுராணத்தின்
கண்,

ஐந்துநீள் விரல தழுவிய மூக்கது
பொந்தினுள் புழுவை விழுங்கும் வாயது
நந்தலில் குலத்து நங்காய் நான்முக்கனே
தந்ததித் தாமில் கடாரக் காக்கையே
எனக் கடாரக் காக்கையைப்பாடிய பாட்டு, இராமன்
இங்கு இப்பாரிடத்தைப் பாடிய பாட்டை வெல்லும்
வெல்லும் என்ன மதர்க்கின்றதே!

இன்னவாறு இராமன், பூதமேயது வெளப் பெரி
துணர்ந்து புகள்தப்பின், இனிச் செய்வது யாதெனச்
செய்பவேண்டி நோக்கினான். பார்ந்தார் கம்பர், மூன்
று காண்டங்கள் முடியப்பாடி இனைத்திருக்கின்றார்.
ஓட்டக்கூத்தலே காப்பியத்தை முடித்திருக்கின்றன
ன். மன்னனுக்கு உத்தரஞ் சொல்லவேண்டும். இளைப்
பாறநேரமோ இல்லை. இராமனுத்தான் சனகசுமந்தர்
அன்னத்தை இழந்த திகைத்திருக்கின்றனனதுதலின்
அவனை இப்பொழுது எது சொல்லவைப்பினும் தரு
ம். தன் பாட்டினே அது ஒழிவிடமெல்லாம் கூசாமல்
ஓடவிடுகின்றார். எனினும் ஒன்று. சபாயுத்தவிரோ
நீத்தலோடு வான்மீகர் ஆற்றிய காண்டத்தை முடிக்க
காமல், மூக்கும் முழையும் வீணே யுக்குள் அயோ
முக்கியையும், வழிற்றிலே வாயைக் காட்ட ஓர் கவந்த
னையும், இராமன் முன்னரேகேட்டிருந்த மதக்கவன்
த்தை அவனுக்குக் காட்டவேர் சாரியையும், பின்
னேவாரின் நதன்னை வீணேவருத்துத்தகையவத்தனர்
போலும் என்னும் வெகுளி கம்பர்தம் களைத்திருந்த
உள்ளத்தில் சார்திருப்பினும் இருக்கலாம். வெகுள்
டனரேருத் தன் விதியை நினைந்து அடக்கினராடி,
கூடியவரையில் அவ் வயோமுக்கிப்படைத்தை ஒரு
வாறு ஒதுதற்குரியதாய் வலிந்து பாடி முடித்தார்.
இராமன் ‘சாவேன்’ என்றபோதும், இலக்குவன்
அயோமுக்கியைக் ‘கொல்லவேன்’ என்றபோதும், அவ
னோடு கொன்றிலன் என்றதை இராமன் அறிந்தபோ

தம், 'பாவாயில்லை' என்னும்படியான பாசாங்கன் இரண்டொன்று 'கம்பர் சம்மைப் பாடுகின்றாரே' என்ற கடமைகளைக் கருத்துக்கொண்டு அமைந்தன. அவ்வாக்கியின் உடும்பை அறுத்து ஒட்டிய கம்பர் 'அப்பாடா' என்று நெட்டுயிர்த்துத் திறும்புகளைப் பிடிக்கவந்தவர்களைத் தாள் நிறுத்தினார். பாடிப்பாடி ஒன்றிற்கும் ஒருபுலவர் இனிஎன்செய்வார் பாவம். தன்னையே தின்னுதற்கு அவ்வாண்மீடுமுனிவர் ஏவிய ஓர் பூதம் இது என்ன அதனை அஞ்சினார். தான் பூத மெனக் கொண்ட இக்குறிப்பைத்தான் இலக்குவன் மீது ஏற்றிவிட்டார் போலும். இதனினுள் தருதியுடைய தற்குறிப்பேற்றம்வேறொன்று காணலரிது. இப்பெரும்புதி தனைக்குச் செய்த அவ்வடநூன் முனிவரைப் பொறுப்பதற்கு பெருந்தகைக் கம்பர் உழைத்தாராணும் முற்றிலும் பொறுப்பதற்கு வேண்டிய மனவுறுதியை அவர்பால் இச்சமயம் எதிர்பார்ப்பது நேரிதன்று. அப்பழிக்கு எதிர்ப்புறி சிறிதேனுஞ்செய்யாமல் விடுதற்கு அவர் மனம் ஒவ்வவிலை. ஆதலின், அம்முதலாண்முனிவர் செய்ததற்கு நேர்மாறாக ஒன்று தான் செய்தேனும் தன் வெஞ்சினத்திற்கு இரையூட்டப் புக்வார்போல், "என்னைச் சாகவிட்டுவிட்டு செல்" என்று அங்கு இலக்குவன் உரைத்திருக்க இங்கு, இராமனை இலக்குவனுக்கு அதுதனை உரைக்க வைத்தார். அதன்படியே இராமனும்—

தோகையும் பிரிந்தன னெந்தை துஞ்சினன் வேகவெம் பழிசமந் துழை வேண்டலென் ஆகலீன் யானினி யிதனுக் காமிடம் ஏகுதி யீண்டுதிந் திளவிலே பென்றான் பின்வரும் பாசாத்தில, இவ் வேகவெம்பழி யாதென இராமன் விரித்தாரைத்திராலியின், இதன்முன் பாரிடியமகம் பாடியதைக் குறித்துத்தான் பேசினாலே வென்று சிலர் மயங்குவார்.

சுன்றவு ரிடர்பட வெம்பி துன்புறச் சான்மறி துயருறப் பழிக்குஞ் சார்வுமாய்த் தோன்றவி னென்னுயிர் காத்தோடோதவால் ஊன்றிய பெரும்புதி தடைக்க வெண்ணுமோ அப்பழியைத் தடைக்க வேறுவழியில்லை என்பது அத்தனை நிச்சமமாயின் தன்னுயிர் துறக்கவோர் பூதம் தென்படும்வென்றாயில் காத்திருந்த காரணத்தான் கழறு தொழிந்தனன். கைவாளும் இன்று அவன்மதியேபோல் மழுங்கிவிட்டதோ!

இல்லியம் புடையநீ ரளித்த வின்சொலாம் வல்லியம் வரக்கத்தம் மனைபு ளானெனைச் சொல்லினன் மலையெனைச் சமந்த துணியென் வில்லியென் செல்வெனே யிதிலை வேந்தன்பால் மிதிவேந்தன்பால் இவன் செல்லாமலே இருந்து விடலாமே; அல்லது துணியையும் வில்லைபுள் துறந்து செல்லலாமே; இச்சிறு குழ்ச்சி இராமனுக்கு ஏன் தோன்றவில்லையோ!

தனையிழி கோதையைத் தாங்க லாற்றலென் இளைபுந் தளித்தன்மே விவாந்த காத்தலென் உளென வரைத்தவி னும்ப ரானென விளைதனை றுதலின் விளித னன்றென்றான். 'உம்பரான்' என்பது இறந்து விண்ணுலகடைந்தவன் என்னும் பொருளில் இங்கு நிற்கவென்றோயினும், இத்தகைய வெள்ளைச் சொற்கள் தன் வாயினின்ற வறுகின்றனவேனும், தான் ஒரு தேவனே என்பதை யாரும் மறக்கப்பட்டுத்தென்று வற்புறுத்துதற்கு அச்சொல்லை இராமன் பயின்றிருந்தாலுக் கூடும், தன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்துகாட்டி ஓர் விசைடைக் கடவுள் தான் பாடிய பாடினைப் பாதகாக ஒருநாள் சேர்ந்தது. உம்பரான் என்ற பான்மையில் தன் பாட்டைக் காக்கப் புகுவதனினும் விளிதலே நன்றென இராமன் உணர்ந்தது உத்தமமே.

யாப்பிலக்கணம்

[846-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வழு

யாப்பில் பயின்ற வரலாகாக் குற்றங்கள் சில உள. அவற்றையறிந்து நீக்கிச் செய்யுளியற்றலே முன்னோர் மாபுடன் முறையே முறையாகும். ஆதலின், அவை இவையெனப் பண்டைப் புலவர் வகுத்துக் கூறியுள்ளவற்றைக் காண்போம் :

செய்யுளுட் பயின்ற வரலாகாத வழக்கள் நான்கு வகையாம். அவை எழுத்து வழு, சொல் வழு, பொருள் வழு, யாப்பு வழு என்பனவாம்.

1. எழுத்து வழு:—எழுத்து வழுவாவது, எழுத்துக்களைத்தோடு மாறுபட்டு வருவது. அல்தாவது, ஒரு சொல்லில் வேண்டாவிடத்து ஓர் எழுத்தமைவதெனக் கொள்க.

வெறிகமழ் தன்சிலம்பின் வேட்டமே யன்றிப் பீறிதுக் குறையுடையான் போதுஞ்—செறிதொடூஇ தேமான் இதணத்தா மூமாக நம்புனத்தே மாமான்பின் வந்த மகன்.

இச்செய்யுளில் 'தேமூ' எனக் கூற வேண்டிய இடத்தில் 'தேமான்' என னகா ஒற்று அமைந்தமை யால், எழுத்து வழுவாயிற்று.

2. சொல் வழு:—சொல் வழுவாவது, ஒரு சொல்லோடு அச்சொல்லுக்குப் பொருத்தமல்லாத மற்றொரு சொல்லைச் சேர்த்து வழங்குவதாகும். அல்தாவது—பொதுப்பொருளுக்குச் சிறப்புவினையும், சிறப்புப் பெயருக்குப் பொதுவினையும் கொடுத்த முடித்தல் முதலியனவாம்.

இசையெல்லாம் கோட்ட எழிற்றூனை யூர்ந்து வசையிலா மன்னர்வந் தேத்த—இசையும். அடிசில் பருதி யணியூர்ந்துப் போந்தான் கொடிமதித் கோழியார் கோ.

இச்செய்யுளில் உள்ள இசை, தானை, அடிசில், அணி என்பன முறையே பலவகை இராகங்களுக்கும், பல வகைப் படைகளுக்கும், பல வகை உணவுகளுக்கும், பல வகை ஆபரணங்களுக்கும் பொதுவான பெயர்களாம். இவற்றை முறையே ஆர்ப்பு, நாடபண், அயின்றி, அணிந்து என்னும் பொதுச் சொற்களைத் தந்து, இசை ஆர்ப்பு, தானை காப்பன், அடிசில் அயின்றி, அணி அணிந்து என அமைத்து நடக்கச்செய்தல் முறையாக, அங்கனமின்றிப் பொருந்தாச் சொ

ற்களைப் புணர்த்தியிருத்தலின், இச்செய்யுள் சொல் வருஷுடைத்தாதலை யறிக.

3. பொருள் வழு:—பொருள் வருவாவது, பொருளிலக்கணத்தோடு மாறுபடச் செய்யுளியற்றாதல். தமிழில் அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்னும் ஒழுக்கப் பிரிவினை பற்றி நூல்கள் இயற்றப்படும். அவ்விருவகைப் பொருளிலக்கண அமைதிக்கேற்ப நடைபெறுவதே தமிழ் நடையாம். அவ்வமைதி கெடச் செய்யுள் செய்வது பொருட் குற்றத்தின்பாற்படும்.

[சையே

முன்னுள் தொழத்தோன்றி முன்னொயிற்று யத்தி இன்னுள் தொழத்தோன்றிற் றீதேகாண்-மன்னும் பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்குள்ளி பூன்போற் பெருகொளியான் மிக்க சிறை.

பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட் கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற்—நின்றிக் கதிரன் பழையனார் கார்லீகக் கண்ணு உதிர முடைத்திதன் கோலி.

இவ்விரு வெண்பாக்களும் அகப்பொருளிலக்கணத்தில் முறையே நானை நாட்டும், நடுங்க நாட்டும் என்னுள் திறைகளுக்குரியவைகளாம். இவை தலைவிக்குத் தேற்றி கூறுவது போல அமைந்துள்ளன. தலைவிமடத்தில் தோழியாவாள் நாணவும் நடுங்கவும் கூறுதல்

மரபன்று. ஆதலின், இவை பொருட்குற்ற முடை யனவாம்.

இனிப் பொருள் (அர்த்தம்) பொருத்தமின்றி அமைபுஞ் செய்யுளையும் பொருள் வருஷுக்கு உதரணக் காட்டுவதனயே.

வானை மேய்ந்த வளைகோட்டிக் குதிரை, கோழிலை வாழைக் கொழுமுட லுறங்குமீ ளாரின் செய்த கேண்மை தேரை வாலினும் பெரிதா கின்றே.

இதில் குதிரை கோடு (கொம்பு) உடையதாகலும், அது வானை மேய்தலும், வாழைமுடலில் உறங்கலும் அசம்பாவிதமாம். தேலைவாலுடையதாகலும் அது போல்வதே. ஆதலின், இது பொருள் வருஷுடைய தாயிற்று.

4. யாப்பு-வழு:—யாப்பிலக்கணத்தோடு மாறுபடச் செய்யுள்மைப்பது யாப்பு வழு எனப்படும்.

குமண வாழி குமண உமணரூப்பிற் றேய்களின் பகையே யான்சில பெருமை வேண்டி வந்தேன் லீகின் பெருமை வேண்டிற்று.

இது முதலீற்றொடங்கிய ஓசையிற் கெட்டுப் பின் னாக் கட்டுரையால் வந்தமையால், யாப்புவழு வாத லறிக.

அ ப் ப ர்

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. வியாகரணம்

[843-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

(3) ஆரிய சந்தங்களின் தமிழ்ப் பரிணாம விருத்தி மிகவும் இன்பத்துடன் நம்மவர் பாடும் தமிழ்ச்சந்தங்களில் சந்தராத நட்டாகச் சந்தம் ஒன்றும்.

அதன் யாப்பை ஆராய்வோம்—

பொன்னூர் மேனியனே—

புலித்—தோலையரைக்கசைத்து

மின்னூர் செஞ்சடைமேல்—

மிளிர்—கொன்றையணிந்தவனே

என்பதில் தேமா, கூவிளங்காய், பின்னர் ஒரு நிரையசை, கூவிளம், கூவிளங்காயாய், நிற்கும், வன்றெண்டர் தன்னைக்குறித்துக் கூறுங்காலை “சுலஸை ரூன சம்பதலு நாவுக்கரசரும் பாடிய நற்றிழைமூலை, சொல்லியவே சொல்லி ஏத்து” என்று உரைத்திருத்தலால், அத்தகைய செய்யுள் சம்பந்தர் தேவாரத்தினும் உளவோ வெனின் சிலவுள். ஆயினும் அவை கெளசிகப் பண்ணனைக் காட்டப்படாதிருக்கின்றன. அலகிவோ மாமின், அவை சந்தந்தம் நட்டாகச்சந்தவிருத்தங்கள் போன்றன வென்றவாம்.

கையார் வெண்மழுவா - கனல் -

போல்திருமேனியனே

மையா ரொண்கணல்லான் - உமை -

யாள்வளர் மாப்பினனே

செய்யார் செங்கயல்பாய் - திரு -

வான்மியூசு ருறையும்

ஐயா வுண்ணையல்லா - லடை -

யாதென தாதாவே.

இதுவே, முதற்சீர் தேமா அல்லது புளிமாவாக நிற்குமாயினும் சந்தம் ஒன்றாவாகும். இதைச் சாதாரிப்பண்ணில் மாற்றி அப்பர் திருவங்கமூலை பாடுவது காண்க:—

தலையே நீவணங்காய் - தலை - மாலை தலைக்கணிந்து

தலையே பேபலே தேருந்தலைவன்த்

தலையே நீவணங்காய்

கண்காள் காண்மின்களோ - கட - னஞ்சுண்ட

[கண்டன் நண்ணை

எண்டோள் வீசினின் ருமிடீ ரான்நண்ணைக்

கண்காள் காண்மின்களோ

இவ்வாறு பரிணமித்த இசையை ஆரியப்பண்ணென இடமில்லை. இவ்வாறே மற்றொரு ஆரிய சந்தத்தை நோக்குவோம். இனி குற்றுயிரீற்றுக் கூவிளச்சீரை தேசு அந்தத்தில் ஒரு நெடில் பெறுவது அஸ்வதி என்னும் சந்தக்கலித்துறை என்று கண்டோமன்றே. அந்தத்தில் நெடில் வருவது அவசியமில்லையென்று நீண்ட கூவிள மைந்தால் கார்தாரபஞ்சமப் பண்ணில் பல பகுதிகள் பாடிவது காண்க:—

கேள்வியர் நரடொறும் ஓதும்நல் வேதத்தர் கேடிவோ

வேளேசெய் யந்தனர் வேதியர் லீழிமி ிழியோர்

வாழியர்தோற்றமும்கேடும்வைப்பாருயிர்க்கெகலாம்

ஆழியர் தம்மடி போற்றியென் பார்க்க னியரே.

திருவிழி மிழலை - பண் - காத்தார பஞ்சமம் 1

† 'ழ' என்பதை யுஅஅ எனப் பாடுக.

* “கூவிளம் - கூவிளங்காய்” என வரவேண்டிய இடங்களில் கூவிளங்காய்க்கு ஒத்த நீண்ட கூவிளமும், புளிமாவும் வருமாயின் இசையில் சந்தம் பேதப்படாதென்பது திறு திறு உதாரணமாகும். அல்லது ‘யி’ என்பதின் சந்தத்தை ‘யிஇ’ என நீட்டிப்பாடினும் அலகு சரிவர நிற்கும்.

இதில் 5-வது சீரைக்கி, நான்குசீர்களாய் அப்பர் பாடியதை 4-ம் திருமுறையில் காணலாம்.

இனி ஆரிய சந்தமரண மத்த மயூர் விருத்தத்தை நமது சமயகுரவர் செந்தமிழில் பயன்படுத்தியிருப்பதை ஆராய்வோம். மத்தமயூரத்திற்கு இலக்கணம் "முன்னே தேமா, பின்னது தேமா, மொழி மூன்றில் துன்னுஞ் சீரே கூவின் நான்கிற் றறுதேமா பொன்னே வையர்த் புல்லிய சீரே புளிமாக்காய்" என்றார் விருத்தப்பாடிய வாகிரியர். திருநாரசம்ப்ந்தர் இதை (திருவிராகம் பண் - கௌசிகத்தில் இரண்டு பதிகங்களில்) திருத்தி இசையை மேலாக்கித் திருவாணக் காவலினும், திருவாலவரிலிழும் பாடியது காணலாம். வாரீசக் காவில் வெண்கதி மல்கு புல்கு வார்சடை தேணைக் காவி வீன்மொழி தேவீ பாக மாயினன். என்பதில் முதல் நான்கும் தேமா, தேமா, கூவின், தேமாவாய் 5-ம் சீராகிய புளிமாக்காய்க்குப் பதிலாய் ஒருமாச்சீரும் கூவினமும் அமைத்து அறு சீர்ச் சந்தவிருத்தமாக்கியது காண்க.

[குறிப்பு:—இதில் "புல்கு - வார்சடை" ஒன்று யெடுத்தக் கூவினங்களி யென்று கொள்ளல் சிறப்பன்று. வேறு உதாரணங்களை நோக்கின் ஆளுடைய பிள்ளையார் அறுசீர் விருத்தமெனக் கருதியதாகவே காணப்படுகின்றது]

பின்னும் ஆரியப்பண்ணைய வித்யுன்மாவீ யென்னும் கவிச்சந்த விருத்தம் ("சீரே லீளும் தேமா முற்புறு") ஆளுடைய பிள்ளையார் கையில் வந்ததெனில், அது திருமாவோற்றென்னும் சித்திரக்கவியாய்ப் பதி

†. Vide pp 438 to 447 of Sambandar's Thevaram Saiya siddhanta mahasamajam editon.

இவ்வாறு பயன்படுத்தவல்ல இலக்கியச் சந்தியற்றவர சமணரென்று புகலிவேந்தர் அவர்களை ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப் பயன்படுவொ அந்தகர் என்று குறிப்பிடுவது காண்க.

எனரு டெய்யுங்கள் பின்வருமாறு பாடப்பட்டமை காண்க:—

யாமா மாநீ யாமாமா யாழிகாமா காணுகா
காணு கர்மா காழியாமா மா யாநீ மாமாயா
சீராழி - பண் - கௌசிகம் - திருமாவோற்றம் 1.

இது சந்தமான தமிழ் அறுசீர்விருத்த அலகான "இருமா காய்ச்சீராயையடிக்காய், இவையே மற்றையையடிக்கும்" என்னும் இலட்சணம் பொருந்தி நிற்பது காண்க:—

மாச்சீரும் கூவின்ச்சீரும் மாறி மாறி வருதல் 'சம் மத்' மென்னும் ஆரிய சந்தமாயின், ஒருமாச்சீரும் இரண்டு கூவின்ச்சீரும் ஒரு அரையடிக்கு வரும் சந்த விருத்தங்களும், * ஒரு மாச்சீரும் மூன்று கூவின்ச்சீரும் † அரை அடிக்கு வரும் சந்த விருத்தங்களும் புகலிவேந்தர் பதிகங்களிற் காணலாம். இவற்றை வடமொழிச் சந்தமெனக் கடுமோ? அவ்வாறே கூவின்க்காய் வருவது ஆரிய சந்தமாயின், இரண்டு கூவின்ம் ‡ ஒரு கூவின்க்காய் வருவது நமது சமய குரவர் தமிழ்ச்சந்தமே யாகும். ஆதலால் ஆரிய சந்தத்தை நினைப்பில் வைத்து நூதனமாகச் சிருஷ்டித்த சந்தங்கள் தமிழில் உள. அவ்வாறன்றி எப்பாஷையிலும் காணாத சந்தங்களையும் நமது சமயகுரவர்பாடுவதும் உண்டு. அவற்றினிலக்கணம் சிறிது காண்போம்.

* "ஒது வாய்தும் மறைகளே உரைப்ப தும் பல மறைகளே" [சம். சம்பந்தர்-திருவீழிமிழலை, பண்-பழம்பஞ்சரம் திருவீயம்
† "பாயு மால்வடை மெயெனரு பாகனே பாவைதன்னுரு மேலொரு பாகனே" திருக்கச்சீரையகம்பம்-திருவீயமகம்-பண்-பழம்பஞ்சரம்.
‡ "உற்றுமன சேர்வது மெய்யினமே உணர்வது நின்னருள் மெய்யினையே" சம்பந்தர்-திருக்கழுமலம்-பண்-பழம்பஞ்சரம்— திருவீயமகம்.

தமிழ்ப்பாடம் '98.

அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவாங்கக் கலம்பகம்

[840-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

புலையாம் பிறவி பிறந்தென்செய் தோம்பொன்னி
[பொன்கொழிக்கு மலையார் திருவாங்க் கத்தெம்பிரானம தண்ணையொடுந் தொலையாத கானங்க் கடந்தவர் நாட்டார் தோறும். [புல்லாய்ச் சிலையாய்க் கிடந்தில் மேனெஞ்சமேகழறிண்னைகைக்கே

பதப்பிரிவு:— புலை ஆம் பிறவி பிறந்து என் டுசய் தோம் பொன்னி பொன் கொழிக்கும். அலை ஆர் திரு அரங்கத்து எம் பிரான் நமது அண்ணையொடும் தொலையாத கானம் கடந்த அ நான் தடம் தோறும் புல ஆய் சிலை ஆய் கிடந்து இலமே நெஞ்சமே கழல் தீண்டுக்கெரு வ.

பதவுரை.

நெஞ்சே-என்மனமே! புலை - இழிவு, ஆம்-ஆகிய, பிறவி - இந்த மனிதப்பிறவி, பிறந்து - பிறந்து, என் செய்தோம் - என்னு பயன் அடைந்தோம்! (ஒன்று மில்லை; ஆகையால் இத்தனை.)

பொன்னி - காவிரிநதியானது, பொன்-பொன்னி, கொழிக்கும் - கரையில் ஓதுக்குகின்ற, அலை - அலைகள், ஆர் - பொருந்திய, திரு அரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்தில் உள், எம் பிரான்-நமது பெருமான், (இராமனாக அவதரித்து) நமது - நம்முடைய, அண்ணையொடும் - தாயாகிய சிதைபுடைன், தொலையாத-முடிவற்ற, கானம் - காட்டினை, கடந்த - கடந்து சென்று அந் நாள் - அந்தக் காலத்தில், கழல் - அவரது திருவடிகளை, தீண்டுக்கெரு-தீண்டும், புல, தடம்தோறும்-அவர் நடந்த வழியெல்லாம், புல ஆய் - புல்லாகவேணும், சிலை ஆய் - கல்லாகவேணும், கிடந்து இலமே - கிடக்காமல் போனோமே.

கருத்து:—நானே சென்று திருவாங்கநாதனது பாடங்களை அடையப் பெற்றேன். ஆதலின், இம் மனிதப்பிறவி எடுத்திருப்பதைவிடத் தண்டகவனத்தில் கல்லாய்ப் புல்லாய்க் கிடந்திருப்பேழையின் எம் பெருமான் தானே வந்து தன் திருவடிகளைஎனக்குத் தந்திருப்பாரென்றே! என்று கவி, தனக்குள்ளே நினைத்

துக்கொள்வதைத்தான் தன் நெஞ்சொடு பேசுவது போல் பாடியிருக்கின்றார்.

குறிப்பு:—மனிதப்பிறவியை விட, புல்லும் கல்லும் தாழ்த்தனவாயினும், அந்தத் தாழ்மையை அடைவதில் தன்ருப் பயன் பெரிதுண்டு என்று மதித்து, அதனை அடைய வேண்டிவதால், இந்தச் செய்யுளில் வேண்டல் அணி அமைந்திருக்கின்றது. வடமொழியில் இவ்வணியை அறுக்குராலங்காரம் என்பர். ஒரு குற்றம் அல்லது தர்மமையில் நன்மை இருக்கின்றது என்று மதித்து, அக்குற்றம் அல்லது தாழ்மையை அடைந்தேனும், அதனால் வரும்நன்மையை அடையவேண்டும் என்று கூறுவது இவ்வணியின் இலக்கணம். முந்திருவாங்கத்தந்தாழியில், 'வாராக வாமனனே' என்னும் செய்யுளில் (6 வாய்ப்பும் 801வது பக்கம்), 'மன்மதனும் மடவாராக ஆதரம் செய்வன்' என்று கூறியிருப்பதும் வேண்டலணியே. மன்மதகுறிய கடவுள் ஒரு மடவான் ஆகவேண்டும் என்பது, தான் இருப்பதனிலும் தாழ்த்த நிலையை அடைய விரும்புவதாம்; அவ்வாறு தாழ்வதால் திருமாலைத் தழுவுவாம் என்ற நன்மையைப் பெறவிரும்புவதால் அதை விரும்புவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. செல்வமுடைய வாழ்வில் அயிழ்ந்திருக்கும்பொழுது மாந்தர் கடவுளை நினைப்பதில்லை; துன்பப்படுமபோது தெய்வத்தை நினைக்கின்றனர்; என்னும் இந்த இயற்கையை மனத்திற்கொண்டு ஒருவன், "கடவுளை, நின் நிலைவு என்னைவிட்டு அகலாதிருக்கும் வண்ணம் எனக்கு எப்பொழுதும் துன்பத்தையே கொடுத்துக்கொண்டிரு" என்று பிரார்த்திப்பானாயின், தெய்வமாலை என்ற நன்மை அடையும்பொருட்டித் துன்பமாடைய குற்றம் வேண்டப்படுவதால், அது வேண்டலணியாகும்.

வாயினி ரங்கினை யாரமெ றிந்தனை வால்வளை
சிந்தனைதன்
பாயலை யுந்தனை மாலை மைந்தனை பாரிலு
றங்கிலையால்
கோயில் ரங்கனை மாகன கந்திகழ் கோகன
கம்பொலியு
மாயிழை நன்பனை நீயும்வி ரும்பினை யாகுநெ
டுக்கடலே. 7.

புதுப்பிப்பு:—வாயின் இரங்கினை ஆரம் எறிந்தனை வால் வளை சிந்தனை தன் பாய் அலை—பாயலை உந்தனை மாலை அடைந்தனை பாரில் உறங்கிலை ஆல் கோயில் அரங்கனை மாகனை திகழ் கோகனம் பொலியும் ஆய் இழை நன்பனை நீயும் விரும்பினை ஆகும் நெடும் கடல் ஏ.

புதுவுரை.

நெடும் - பெரிய, கடலே - சமுத்திரமே,
(நான் தான், வாயின் இரங்குகின்றேன் - வாயால் புலம்புகின்றேன்; ஆரம் எறிக்கின்றேன் - மாலையை அகற்றியிருக்கின்றேன்; வால் வளை சிந்தனை—வெண்மையான கைவளைகளை உருத்துவிடுகின்றேன்; தன்பாயலை உந்தனை— குளிர்ந்த மலர்ப்படுக்கையைத் தள்ளியிருக்கின்றேன்; மாலை அடைந்தேன் - காமத்தை அடைந்தனேன்; பாரில் உறங்கிலை— ஸூயியில் நித்திரா கொண்டிருக்கின்றேன்), அரங்கனைக் காதலித்த விரக தாயத்தால் நான் இப்படி எல்லாம் செய்ய என்னைப் போலவே நீயும்,—

வாயின் - நீ இருக்குமிடத்தில், இரங்கினை - ஆரவாரம் செய்கின்றாய்; ஆரம் - முத்துக்களை, எறிந்தனை - எறிக்கின்றாய்; வால் - வெண்மையான, வளைசங்குகளை, சிந்தனை - சிந்திக்கின்றாய், தன் - குளிர்ந்த, பாய் - பாய்கின்றாய், அலை—அலைகளை, உந்தனை - தள்ளுகின்றாய்; மாலை—பெருமையை (அல்லது கருமையை) அடைந்தனை - பெற்றிருக்கின்றாய்; பாரில் - ஸூயியில், உறங்கிலை - தூக்கமின்றிப் புரண்டவண்ணமா யிருக்கின்றாய்; (ஆல், அகை), (ஆகையால்)

நீயும் - நீயும்கூட, (என்னைப்போல்) கோயில் அரங்களை - திருவாங்கக்கோயிலில் இருப்பவனும்; மா - சிறந்த, கனகம் - டொபான்றளிஒளி, திகழ் - பிரகாசிக்கின்ற, கோகனம் - செந்தாமரையில், பொலியும் - விளங்கும், ஆய் இழை - ஆய்ந்தெடுத்த ஆபாணங்களை யணிந்த இலக்குமியின், நன்பனை - நாயகனும் ஆகிய திருமாலை, விரும்பினை - காதலித்தவன், ஆகும் - ஆகவேண்டும்.

குறிப்பு:—கவி தன்னை அரங்கனது காதலியாகப் பாவித்துக்கொண்டு தன் நிலைமையையும் கடலின் நிலைமையையும் ஒப்புநோக்கி, "வேட்கை மிகுதபால் நான்தான், திருமகனருக்கு நாயகனு யிருக்கின்றான் என்பதையும் கருதாமல் அரங்கனைக் காதலிக்கின்றேன் என்றால், ஏ, கடலே, நீயுமா காதலிக்க வேண்டும்" என்று கூறுகிறார்.

குறிப்பு:—காமநோயுடைய ஒருத்தியும் கடலும் ஒன்றானது நிலையிலினால், இதனில் 'பாயலை' என்பது பிரிமொழிச்சிலேடை. மற்றவை செம்மொழிச்சிலேடை. பாயலை என்பது இரண்டாம் வேற்றமை உருபு விரிந்த பெயர்ச்சொல் ஒன்றாகிப் 'படுக்கையை' என்ற பொருளில் காதலிக்குப் பொருந்தும்; அதனை 'பாய்பாய் + அலை' என இரண்டு சொற்களாய் பிரித்துப் 'பாய்கின்ற அலை' என்று பொருள்பட வினைத்தொகையாகக் கொண்டால், கடலுக்குப் பொருத்தலாம். சிலேடையின் இலக்கணவகைகளைப்பற்றித் திருவேங்கடமாலைப் பாடங்களில் விளக்கியுள்ளோம். கடலின் பால் தானாக நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குக் கவி தன்னுடைய கருத்தைச் சார்ந்தியிருப்பதால், இச்செய்யுள் தற்குறிப்பேற்றவணி; அவ்வணி இங்குச் சிலேடைபற்றி வந்திருக்கின்றது.

நீரி ருக்கமட மங்கை மீர்கினிக

டாமி ருக்கமது கரமொலா

நிறைந்தி ருக்கமட வன்வன் முன்னநிரை

யாயி ருக்கவுரை யாமல்யா

னிரி ருக்கிடுமென் னெஞ்சு மல்லதொரு

வஞ்ச மந்தறுனை யில்கலைவிட்டபிறை

ருத் தரத்தெடு துது விட்டபிறை

யாரி டத்தரைசெய் தாறுவேன்

சீரி ருக்குமறை முடிவு தேடரிய

திருவ ரக்கரைவ ணங்கிய

திருத்த மாய்தரிக்கிறும்பியெகொடுதி

ரும்பி யெவருந லின்றியே

வாரி ருக்குமுலை மலர் மடந்தையறை

மார்பி லேபெரிய தோளிலே

மயங்கி யின்பமுற யுங்கி யென்னையும்

ந்து தன்னையும் நந்ததே. 8.

பதவரை.

மட - இளமை பொருந்திய, மங்கைமீர் - என் தோழிப் பெண்களே! நீர்-நீங்கெனல்லாரும், இருக்க - இருக்கவும், கிளிகள் தாம்-கிளிகள் எல்லாம், இருக்க - இருக்கவும்; மதுகரம் - வண்டுகள், எல்லாம் - எல் லாம், நிறைந்த - நிறைந்த, இருக்க - இருக்கவும்; மட - இளமைபொருந்திய, அன்னம் - அன்னங்கள், முன்னம் - எனக்கெதிரில், நிரை ஆய் - வரிசை ஆய், இருக்க - இருக்கவும்,

உலாயாமல் - (உட்கள் ஒருவரையும் நம்பித் தூது போக) சொல்லாமல், யான் - நான், ஆர் இருக்கி லும் - யார் இருந்தபோதிலும், என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - மனது, அல்லது - தவிர, ஒரு - ஒரு, வஞ்சம் - வஞ்சனை, அற்ற - இல்லாத, துணை - துணை, இல்லை என்று - எனக்கு இல்லை வென்று நினைந்து, ஆதர்திடுகு - மிகுந்த அன்போடு, தூதுவிட்ட - (அந்த மனைதைத் திருவரங்கன்பால்) தூது அனுப்பிய, பிழை - குற்றத்தை, யார் இடத்து - யாரிடத்தில், உரை செய்து - சொல்லி, ஆறுவேள் - துன்பத்தனி வேள்:-(ஏடுகளில், என் மனமோ முழுமோசம் செய்துவிட்டது. எவ்வாறென்றால்—)

சீர் - சிறப்பு, இருக்கும் - பொருந்திய, மறை - வேதங்களாலும், முடிவு - முடிவு, தேட - தேடுவ தற்கு, அரிய - இயலாத, திருஅரங்கரை - ஸீராங்க நாதரை, வணங்கி - தொழுது, ஆர் திருத்தாயா துளசியை, தரின் - (என் விண்ணப்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக) கொடுப்பாரானால், விரும்பி - விரும்பத்தோடு, கொடு - அதனைப் பெற் றுக்கொண்டு, (நான் சொல்லியனுப்பியபடி) திரும் பியே - திரும்பி, வருதல் - வருவது, இன்றியே - இல் லாமலே, -(அம்மனமானது) —

வார் - தோல்கச்சு, இருக்கும்-பொருந்திய, முலை - முலைகளையுடைய, மலம்மடந்தை - தாமரையில் வசிப் பவளாகிய இலக்குமி, உறை - தங்கியுள்ள, மார்பிலே - அவளது மார்பிலும், பெரிய - பெரிய, தோளிலே - தோள்களிலும், மயங்கி, - காமமயக்கம் கொண்டு, இன்பு உற - இன்பம் உண்டாக, முயங்கி - அணைத் துக்கொண்டு, (அந்த ஆசுந்தத்தால்) எண்ணியும் - தூதுனுப்பிய எண்ணியும், மறந்த - மறந்துவிட்டு, தண்ணையும் - தூதாகச் சென்ற தண்ணையுமே, மறந்த - தே-மறந்துவிட்டதே—(நாளினி என்னசெய்வேன்)

கருத்து:—தன்னுடைய மனம் எப்பொழுதும் திரு வரங்கனிடத்திலே தங்கியிருக்கின்ற தென்பதையும், அதனால் தான் ஆனந்தப் பரவசராகி சிறப்பதையும் பின்னாபெருமான் ஐயக்கார இவ்வண்ணம் நெஞ்சு விடுதூது என்னுள் துறையில் அமைத்து அழகாகப் பாடுகின்றார்.

விர்வரை:—தோழிமாரும் தண்ணீப்போன்ற பருவ மங்கையர் ஆதலால், கண்டவர்மனம் கவரும் அழ குடைய திருவரங்கனிடத்தில் அவர்களைத் தூதுனுப் பினால் அவர்களே மோகிக்கொண்டு தன் காரியத்தைக் கைவிட்டுவிடவார்களோ என்று அயிர்த்தும்; சொன் னதைத்தான் சொல்லுமே அல்லது சமயோசித மாய்த் தன் கயபுத்திகொண்டு பேசிக் திருவரங்கரை இணக்கச்செய்யும் சங்கீதங்கள் கிளிகளை அனுப் பிப் பயனில்லையென்றும், கட்டுகடியரை நம்பி ஒரு காரியத்திற் கனுப்புவது மதிவினமென்று வண்டுகளை

அனுப்பத் தனியாமலும், பிரிக்கமுடியாத பாலைபும் நிரையுமே பிரிக்கும் தொழிலையுடைய அன்னத்தை அனுப்பினால் அது தன் குணத்தையே அங்குக்காட் டிக் கூட்டிவைக்காமற் போகுமோ என அஞ்சியும் அவைகளைத் தூது அனுப்பாமல் தன் நெஞ்சையே தனக்கு வஞ்சமற்ற துணை என்று காத்ததூது போக் கினார் கவி.

குறிப்பு:—இன்றைய பாடத்து மூன்று செய்யுள் களிலும் வந்தன குற்றியலுகர சுற்றப்புணர்ச்சிகளை பெல்லாம் தேடிவெடுத்துப் பயிற்சிசெய்துகொள்வது கலம்.

இலக்கணம்

நிலைமொழியிற்றில் இருப்பது குற்றியலுகரமாயின் அது வருமொழிமுதல் உயிரோடு புணரும்போது கெட்டுப்போய்கிட்கின்ற மெய்பின்மேல், வருமொழி முதல்உயிர் ஏறிக்கொளும் என்றும், நிலைமொழி யிற்றிலிருப்பது முற்றியலுகரமாயின் அவ்வுகரம்வரு மொழிமுதல் உயிரோடு புணரும்போது கெடாமல், 'ஏனையுயிர்வழி வல்லும்' என்ற விதிக்கு இணக்கி வகர உடம்படுமெய் வர, அவ்வுடம்படு மெய்பின் மேல் வருமொழி உயிர் ஏறலாரும் என்றும், உகர சுற்றுச்சொற்கள் உயிரோடு புணர்கின்ற இலக்கணத் தைப் பொதுவகையில் இதுவரையில் கண்டோம்:—

i) ராடு + அடைந்தான் = ராடுஉ + அடைந்தான்
 = ராட + அடைந்தான்
 = ராடைந்தான்
 அழுது + இறந்தான் = அழுத் உ + இறந்தான்
 = அழுத் + இறந்தான்
 = அழுதிறந்தான்.

குற்றியலுகரத்திற்குப் பிறகு உயிர் வந்தால், அது கெட்டு, வருமொழிமுதல் உயிர், நிலைமொழியிடுகியில் எஞ்சி நின்ற மெய்பின்மேல் வரியது.
 ii) கொலு + அயர்ந்தான் = கொலு வ் + அயர்ந்தான்
 = கொலு வமர்ந்தான்.

உரு + இல்லை = உரு வ் + இல்லை
 = உருவில்லை

முற்றியலுகரத்திற்குப்பிறகு உயிர்வர அதுகெடா மல் வகர உடம்படுமெய் வந்தது.

இவ்வீரன்டு விதிகள் பெரும்பான்மை உகர வீற் றச் சொற்களுக்கெல்லாம் பொருத்தமாயினும் சிற் சில சொற்கள் மாத்திரம் இவ்விதிகளுக்கு இணக் காமல் புணர்வதும் உண்டு.

i) முற்றியலுகரமும் குற்றியலுகரத்தைப்போலக் கெட்டு, அது நின்ற மெய்பின்மேல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறலாவதையும் காணலாம். அவ்வாறு வது, பின்வரும் சொற்களில் நோக்கின்றது:—

i) 'ஏழு' என்னும் சொல்லின் சுற்றிலுள்ள உகரம், ழு என்னும் இடையின் மெய்யில் ஏறியிருப்பதால் முற்றியலுகரம் ஆகும். ஆயினும், அது வருமொழி முதல் உயிரோடு புணரும்போது பொதுவிதியிற் படி வகர உடம்படுமெய் பெருமல், குற்றியலுகரத் தைப்போல் கெட்டுவிட, வருமுயிர் அந்த மெய்பின் மேல் ஏறிக்கொள்கின்றது.
 ஏழு + இலை = ஏழுஉ + இலை = ஏழு + இலை = ஏழிலை.
 ஏழு + உலகம் = ஏழுஉ + உலகம் = ஏழு + உலகம் = ஏழுலகம்.

'ஏழு' என்ற சொல்லிற்குயாத்திரம் இவ்விடங்களில் பொருந்தும். இதனிலிருந்து, மூன்று என்பதில் மெய்யின்மேல் ஏறி முடிசின் முற்றியலுக்கர்கள் எல்லாம் இவ்வாறு குற்றியலுக்கரம்போலவே புணரும் என்று கொள்ளலாகாது;

மழு + ஏந்தி = மழுவு + ஏந்தி = மழுவேந்தி என மற்றச் சொற்கள் உடம்படுமெய் பெற்றே புணரும்.

ii. கவு உறவு கணவு கதவு களவு உழவு மகவு உதவு, என்பனபோல் வள்ளும் இடைபின் மெய்யின்மேல் ஏறிமுடிசின் முற்றியலுக்கர்கள் எல்லாம், வருமொழி முதல் உயிரோடு புணரும்போது குற்றியலுக்கரம்போலக் கெடுகின்றன.

கதவு + ஆடியது = கதவுஉ + ஆடியது = கதவு + ஆடியது = கதவாடியது.

மகவு + அழுதது = மகவுஉ + அழுதது

= மகவுஉ + அழுதது = மகவழுதது.

உதவு + என்றான் = உதவுஉ + என்றான் = உதவு + என்றான் = உதவென்றான்.

எனவே, ஏழு என்பதில் சொல்லும், டு என்பதும் எழுத்தின் முடிசின் சொற்களும், முற்றியலுக்கராக இருந்தாலும், உடம்படுமெய் பெற்று வருமொழி முதலாயிரோடு புணர; அவ்வாறு புணர்ந்திலை பிழையும். ஏழாசர், என்பதே நேர், ஏழுவாசர் என்பது பிழை. உறவில்லை, என்பதே நேர், உறவுவில்லை என்பது பிழை.

iii. அகீ இது எது என்ற சொற்களின் சுற்றில் உள்ள உகரம் வல்லினை மெய்யின்மேல் ஏறியிருந்தாலும் (அச்சொற்கள் இரண்டு குறில்களால் ஆனவை யாதலால்) முற்றியலுக்கரம் ஆகும். இந்த உகரம் வருமொழிமுதல் உயிரோடு புணரும்போது, முற்றியலுக்கரம்போல் வகர உடம்படுமெய் பெற்றேனும், குற்றியலுக்கரம்போல் கெட்டேனும் இருவிதமாகவும் புணரலாம். இரண்டும் பிழை இல்லை.

இது + இல்லை = இதுவு + இல்லை = இதுவில்லை.

அல்லது, இத்த + இல்லை = இத்த + இல்லை = இத்தில்லை.

அது + ஒரு = அதுவொரு, அல்லது அதொரு

எது + அறம் = எது வறம், அல்லது, எதறம்

செய்யுளில், அது + அன்று, என்று சேரும்போது, நிலமொழியீற்று உகரம் கெடுவது மல்லாமல், வருமொழி முதல் அகரம் ஆ என்று நினைப்பிரகு, அந்த மெய்யின்மேல் ஏறும்.

[எனினும், அரிதன்று, இரிதில்லை, என ஆயதம் விரிந்த புணர்நல் நேரிதாம்.]

அது + அன்று = அத்த + அன்று, அத்த + அன்று = அத்த + ஆன்று = அத்தான்று.

II. முற்றியலுக்கர்களுள் சிற்சில சொற்களில் குற்றியலுக்கரம்போல், உயிர்வரக் கெடுவதைக்கண்டோம். இனிக் குற்றியலுக்கர்களும் கெடாமல் முற்றியலுக்கரத்தைப்போல் உடம்படுமெய் பெற்றுப் புணரவும் நேர்கின்றது.

i. சிற்சில சமயங்களில், செய்யுள்களில், குற்றியலுக்கரத்தை நற்றியலுக்கரம் சொற்களோடு ஏ, உம், முதலிய இடைச்சொற்கள் சேருங்கால், ஓசையின்பம் நோக்கி, அந்தக் குற்றியலுக்கரம், பொதுவிதிப்படி கெடாமல் நின்று முற்றியலுக்கரம்போல் உடம்படுமெய் பெற்றுப் புணரும்.

அடைவது + ஏ = என்பது சாதாரணமாய் அடிவதே எனப் புணரும். ஆனால் திருவரங்கத்தந்தை 26-வது செய்யுளில் அது, அடைவது + ஏ = அடைவது வு + ஏ = அடைவதுவே, எனப் புணர்ந்திருக்கின்றது.

கொண்டது + ஏ = கொண்டதுவே—(சிலப்பதிகாரம் கானல் வரி, 13-வது செய்யுள்)

அடைவதுவே, கொண்டதுவே என்று எழுதினாலும் செய்யுளிர்பிழையாகாதென்பதொழிதலும் சாதாரணமாக, அடைவதே கொண்டதே என்றுதான் புணரவேண்டும்.

இப்படியே, சிற்சில இடங்களில், உடுப்பது + உம், உண்பது + உம், உடுப்பதும் உண்பதும் என்னக் குற்றியலுக்கரம் கெட்டுப் புணராமல், உடுப்பதும், உண்பதும் என்று உடம்படுமெய் பெற்றுப் புணர்ந்திருக்கவும் காணலாம். (கம்பர்)

இவ்வாறு இருவிதமாகவும், த் என்னும் வல்லினை மெய்யின்மேல் ஏறி முடிசின் முற்றியலுக்கர்களே புணர்ச்சின்றனவேயன்றி, மற்றவல்லினை மெய்யின்மேல் ஏறியிருக்கின்ற குற்றியலுக்கர்கள் புணரக்காணோம். சுழியு, என்று முடிசின் சொற்கள் எப்பொழுதும் குற்றியலுக்கரக் கெட்டே புணர்ச்சின்றன; உடம்படுமெய் பெறுவதில்லை.

ii குற்றியலுக்கரம் என்பது தமிழ்மொழி இலக்கணத்திற்கே உரிய ஓர் எழுத்து. ஆதலால், சம்புசாம்பு, சயம்பு, ஹேது, போன்ற சமஸ்கிருத பதங்களின் சுற்றிலுள்ள உகரங்கள், வல்லினை மெய்யின்மேல் ஏறியிருந்தாலும், குற்றியலுக்கர்கள் ஆகா. எனவே, வருமொழி முதல் உயிரோடு புணருக்போது அவை கெடாமல், உடம்படுமெய்யே பெறும்.

சயம்பு + ஏ = சயம்புவே (தாயுமானவர்)

சாம்பு + அன்று = சாம்புன்று—(கம்பர்)

(சாம்பு - பறை)

ஹேது + ஆய் = ஹேதுவாய் (நளவேன்பா)

(ஹேது - காரணம்)

ஹேது என்னும் வடமொழி தமிழில் 'ஏது' என எழுதப்படுகின்றது. ஆனால் 'ஏது' என்று விளவுகின்ற இயற்கைத் தமிழ்ப்பதமும் வேறு இருக்கின்றது. எனவே, இந்தப் பதம், காரணம் என்ற அர்த்தத்தில் வருமானால், வடமொழியாய் நின்று உடம்படுமெய் பெறும்:—

இச்செயல் நாகத்திற்கு ஏது + ஆகும் = ஏதுவாகும். (ஏதாசும் என்பது பிழை.)

மற்று, ஏது, (என்ன என்ற பொருளில் வரும்) தமிழ் மொழியானால் உகரம் கெடும்:—

அவன் கதி ஏது + ஆகும் = ஏதுவாகும்.

ஏதுவாகும் என்று இங்கு எழுதவது பிழை.

எ ம ர ங் க த த் தி ள வ ர ச ன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயர் B.A., B.L.,

எழுதியேவார்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புராசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1—4—0

காற்றுமழை

Shakespeare—"The Tempest"

ஆராப்ச்சி

[851-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சீரியிரு செல்வி மிராண்டாவின் நாயகன் ஆதற்குப் பரிமினண்ட உரியவனல்லாதான் அல்லன். மெல்விய இசைகள்பாடி ஏரியல் இம் காத்தலனைக் களத்தினுள் அழைத்துவருகின்ற தை. தந்தையைக்குறித்த துயரமே அவனுக்கோர் வணப்பு நல்க, தன்னை அழைத்து வரும் அவ்வின்னிசைப்பின் தெய்வமே என்ன மிராண்டாவைக் கண்ணுற்றான். வருமலனை ப்ராஸ்பிரோ துள் புதல்விக்குக் காட்டி,

நின் கண்ணின் குஞ்சத் திரையினைப் போக்கி ஆண்டு யாது காண்கின்றனை சொல்?

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 376.

எனக் கேட்டது, ஒரு அருமைத் தந்தையின் பெருமிதக் களிப்பினைச் செவ்விகின்ற உணர்ந்துகின்றது. எதிர்வரும் உருவம் பெருமையால் தெய்வத்தையே ஒக்குமெனத் துணிவின்கொள். அவ்வையம் அன்னவாரே எண்ணினது அன்பும் அச்சம்மல், கியப்பும் விளையுமே கலந்த மொழிகளால் விளவத்துவக்கிப்பின், "ஔவீரவியே, நீயேயர்வனியாதையோ அல்லவியா", எனக் காத்தக்கவினுள் பாய்வாண்கின்றான். பாய்ந்த அவன் அதனைவிளம்புதற்குரிய சொற்கள் காணாமல் உழலவில்லை—

ஔ, கன்னியே யாயின், உனது ஆசை வேறே நாயகச் சென்றிலவாயின், உன்னையான் கேப்பல்லிற்று அரசியாக்குவேன்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 394

* இதனை உரைக்கும்போது, தன் தந்தை அன்றே இறந்தான் என்பதை நினைத்தினான். அவன் அருகு ஒருமுதியோன் நின்றனன் என்பதையும் மதித்தினான். மிராண்டாவைக் கண்டவுடன் தன் துயிரினைத் துறந்தான். எனினும், அவனுக்கு இன்னும் தன் நினைவு மறக்கவில்லை—

என் மொழியே! அடக்கவுளே! இது பேசமிடத்தில் மாத்திரம் இருந்தேனாயின் இம்மொழியைப் பேசுகின்றவர்களுள் தலைவன் நான்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 394

தன் இதயத்தையே அம்மாதாரன் காத்தலால் ஆட்சி கொள்பவனாகின்றான் என்பதை உணர்ந்தவியே அவனை இவன் வேறோர் கெப்பல்லிற்று அரசியாக்கவாக்கினிக்குற்றான். பின்னர்த் தெரிவித்த தன் தன்மையின் மெய்மமை.

காதலின் இயல்பினை இவ்விரு காத்தல்களும் தம் மூழ்கத்தால் செவ்விகின்ற காட்டுகின்றனர். அதனைக் காணுமாள் மற்றொன்று இங்கு உணர்ந்தல் நலம். இந்நாடகத்தினுள் பொன்னிழை நெய்ததுபோல் ஆங்காங்கு ஒளிர்கின்ற கருத்துக்கள் இரண்டு. அவைகளில் ஒன்று பொறுமையின் பெருமை. அதனை முன்னரே இங்கு விளக்கியுள்ளோம். உண்மையில் மணித்தாக்கு விந்தையென்பதெல்லாம் ஊழியத்தில் மனிதனுக்கு விந்தையென்பதெல்லாம் ஊழியத்தில் தான் அடக்கியிருக்கின்ற தென்னும் கருத்து மற்றையது. மனிதவுணர்வின் தீண்டப்பெறாத ஏரியல் வேலையை மெழுகுது விந்தையென்பதுவேண்டி. நாட்டியிப்பி வீக்கக் காண்கின்றோம். தன் பெருந்தகைத்

தலைவன்பால் அது அதிகமும் மிதிப்பு வைத்துள்ளது உண்மையே அவன் இட்டவேலைகளை ஊக்கமுடன் செய்கின்றது.

வாழி, வாழி, கெழுதகைத் தலைவா வாழி சீரிய ஐயனே, நிறந்து வாழி விருமிய சின் விருப்பினை நிகழ்த்துதற்கு யான் வந்தேனே. பறக்கவோ, நீக்கவோ, நீயினுள் மூழ்கவோ, கருள் தருமுகிலின்மீது தூரவோ—சுடியின் ஆணைக்கு ஏரியலையும் அதனுடைத் திறமையத்தனையும் பூட்டுவோம்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 195.

எனினும், ஏரியல் மனிதனை அன்றாதலின், மனிதருக்கே உரிய இரக்கம் நன்றி அன்பு முதலியவைகளைக் கொள்ளுந்தன்மை அந்த ஆயிபின் இயற்கையில் இல்லலை. அலான்றவையும் அவ்வாறும் வந்தவர்களுள் பரிசுற்ற கட்டத்தைப் பார்த்து, தான் மனிதனுயின் தன்மணம் இளரும் என்று சார்மியதே பொழியத் தான் மணம் இரக்கியதென்று உறுமையை மறத்தலாகாது.

"இரக்கம் என்பதன் தன்மை இன்னதென யானறிவேன், ஆயினும் யான் மனிதன் அல்லேதைலின், யான் அவ்விரக்கத்தைக் கொள்ளமாட்டாதவன். மற்றும், மனிதனுய் நீயேனும்கொள்" என்றுக் குறிப்புடைத்து அவ்வாசகம். னைக்கொரக்கவிலும்தான் பட்டதுடைப்பும் அதனினும் ப்ராஸ்பிரோதன்னை விடுவித்ததும் அறிவிக்கின்றாயினும், அந்த கன்றியை இவ்வேரியல் கொண்டாடியதாகத் தெரியவில்லை. அத்தனை ப்ராஸ்பிரோ நினைவுபடித்தியோது, "தலைவநினைக்கு வந்தனம்" எனவோர் மாப்ச்சொல்"வியைத்தை வழங்கியதன்றி, நன்றிகூர்ந்த உள்ளமே உவந்தளித்த வந்தனம் அன்று அது. இந்த வந்தனமும், அதன்பின் ப்ராஸ்பிரோ,

இனி நீ முறுகுணப்பாயாயின் கருக்கால மரத்தைக் கிழித்து, பன்னிரு மாநீனையிட் பொழிக்கும்வரை அதன் கணுவுடைக் குட்களில் உன்னைக் கடாவி விடுவேன்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 275

என்று அச்சுறுத்தியபோது, தலைவ, பொறுத்தருக்க, நின் வலுக் கேற்றவாறு இணங்கி, என் ஆவீத் தொழிலை அமைதியுடன் செய்வேன்.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 293

என்று பணிந்ததும், ப்ராஸ்பிரோவினிடமிருந்து தன் விந்தையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் உபாயங்களே அல்லாமல் அவ்வியைமும் பணிவும் அன்பினும் தூண்டப்பெற்றவைகள் ஆகா. இந்நாடகத்தின் இறுதி வாசகமாக,

என் ஏரியல், கண்ணே, இது உன் காரியம். அதன்பின் காந்தொரு கலத்தி, விந்தையடைவாய், எல்லையடைகொள்.

—அங்கம் 5, களம் 1, பக்கம் 818.

என்று ப்ராஸ்பிரோ அருமையோடு நல்லிடை கொடுத்தபோது தான்வேண்டிய விந்தையைப்பெற்றுவிட்டபடியால் எதிர்வியைமும் ஒன்றும் இவ்வேரியல் உட்கக்க நினைத்திலது. இதன் குணமிந்தே ப்ராஸ்பிரோவும் வேலையிடுப்போதெல்லாம், "இதன்பின் விந்தையடைவாய்," "விந்தையிடு விந்தையடைவாய்," என்று

வாக்களித்து அதற்கு ஊக்கம் ஊட்டுகின்றார். ஒரு முறை அவ்வாறு உரைத்தது கேட்டு மகிழ்ந்தவரியல்—

யாவயி னுழிபுந் தும்பி
அவ்வயி னுழிவென் யானும்
பூவினர் கின்னத் தாடு
புரிந் தூகான் தக்க லாவேன்
கூவுமே லாந்தை யானே
அங்கனே பதங்கி கொள்வேன்
வாவின் முதுகி லேறி

வேனிற் பின் களித்துச் செல்வேன்
கிண்களிற் றெங்கு மலர் கிண்கலயின்
கனிபிக்க கனிபிக லாற்றுவன் ஈனே.

—அங்கம் 5, களம் 1, பக்கம் 732.

என்றும் அவ் வழகிய பாட்டினுள் தன் உவகையை விளம்பியகாலத்தும், ப்ராஸ்ப்பிரோவின் நினைவைத் தான் நன்றிபுடனேனும் அன்புடனேனும் போற்றி வாழ்வினை துறந்து என்பதைக் குறிக்கத்தகுந்த சொல் ஒன்றேனும் சேர்க்கவில்லை. இப்பாட்டினை நயந்து கேட்ட ப்ராஸ்ப்பிரோ,

ஆகா, இதுவன்றே என் மதா ஏரியல் நீ யின்றிக் குறைகூர்வேன் ஈன். எனினும் உன் விடுதலையை நீ அடையக்கடவாய்.

—அங்கம் 5, களம் 1, பக்கம் 732.

எனப் பரிவுடன் பாராட்டித் தன் அன்பினைத் தெரிவித்தவிடத்தும் அவ் வேரியல், “நானும் அவ்வாறே நினைப்பிரிந்தபின் மிக வருந்துவேன்” என அன்பு மொழி எதிர்பகர்ந்திவது. இத்தலை, ஏரியல் ப்ராஸ்ப்பிரோவின் பால் அன்புதான் கொள்ளப்படாதென்று வெறுத்திருந்ததென எண்ணலாகாது. மனிதனல்லாதவரியலிற்கு அன்பு கொள்ளும் இயற்கையிலில்லை. ப்ராஸ்ப்பிரோவின் பால் அன்புவைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுகின்றதென்றும் கூறலாம். அன்பென்பது இன்னதென்பதும் அதற்குத்தெரியும். ஆயினும், அன்பினது இயக்கம் அதனிடம் செல்வதில்லை, இரத்தக் குறையை ஏரியல் அறிந்தும் இருந்தது, தன்னால் காட்டமாட்டாத இரக்கத்தைக் காட்டும்படி ப்ராஸ்ப்பிரோவைத் தூண்டியதுபோன்றே, தான் வைக்கமாட்டாத அன்பைத் தன்னிடத்திலேனும் அவன் வைக்கவேண்டுமென அவாவி “என்பால் அன்பு உடையேயோ, தலைவ, அல்லையோ” (அங்கம் 4, களம் 1, பக்கம் 656) என வினவுவது கண்டு ஏரியலின் நிலைக்கு மிக்க இரக்கம் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது.

சிறும்பினும் அன்பு கொள்ள மாட்டாமை ஆகியே யாகிய ஏரியலின் குணம். மற்று, அது இடைவிடாமல் விடுதலை பெறவேண்டுமென்று அவாவியதற்குக் காரணமாகவது இரத்தக் குணம். ப்ராஸ்ப்பிரோவை விடவோர் நல்ல சமமான வாய்த்தல் இயலாது. எவ்வளவோ அருமையுடன் அவன் துண்ணிய மெல்லிய அவ்வேரியலைப் பாராட்டி நடத்துகின்றார். ஆயினும் “விடுதலை விடுதலை” என்று அது கதறுகின்றது. செய்வதில் யாதும் வருத்தமில்லையாயினும் ஊழியம் செய்ய உடன்பட மறுக்கின்றது. “இன்னமும் உளதோ உழைப்பு” (அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 230) என முரணுவதை ஏரியலின் குரலிலும் முகத்திலும் எஞ்ஞான்றும் காணலாம். வேலை செய்யப்படுபதென்னும் விருப்பமே விடுதலை வேண்டுவதன் பொருள். அன்பு இல்லாவிடத்தில் ஊழியத்திற்கு உடன்படுதலரிது.

முன்னுரைத்த வண்ணம், உண்மை விடுதலை என்பது ஊழியத்தில் அமர்தலில் அல்லாமல் அதனின்றி

தப்பிச்செல்வதில் ஒருபோதும் இல்லை. அன்புவினையாதவிடத்தில் ஊழியம்புரிய உணர்வராதென்பதையும் கண்டோம். விடுதலை வேண்டுமெதல்லாம் அன்புல்லாமையின் அடையாளமே.

காற்றின் வடிவாய ஏரியலின் திறத்தில் கண்ட இவ்வண்மைமையே மீண்டும் அக் காண்டாயிருக்கும் காலிபன் திறத்திலும் காணலாம். அரை மீன் அரை மனிதன், அரை மனிதன் அரைப்பேய் ஆகி உருவமேபோல் உள்ள முற்கோணிய காலிபனுக்கும் ஊழியமெல்லாம் வெறுக்கத்தக்க அடிமைத்தனமேயாகத்தோன்றுகின்றது. பேரிதழைமையால் அன்பிற்கு அவன் இணங்கமாட்டாதவன் ஆகின்றார். ப்ராஸ்ப்பிரோ அவன் சீகுனைத்தினை உயர்த்து தற்கு முயன்றதெல்லாம் வீணாயிற்று. காலிபன் அத்தீனையும் மண் மண்ணே; எனினும், ஏரியலைப்போலல்லாமல், அகராயனவேனும் மனித இனத்தைச் சேர்ந்தவன். தீமையின் உருவமே போல்பவனாயினும், இனமெதொட்டு ப்ராஸ்ப்பிரோ கற்பித்த கல்வியால் அவன் உயரிய வாழ்க்கைக்கு ஒருவாறு உரியவனாயினும் ஆகலாம். எனினும் அவனது கயமையால் அப்பயன்ப்தொழுகின்றான். அன்பும் பகையும் மனிதற்குரியது. தான் மனிதன் என்பதற்கேற்ப பகைமையே பரிபெயர்ந்தான். கற்ற கல்வினையும் பகைமைக் கேடயன் படுத்தி, ப்ராஸ்ப்பிரோவைவும் மிராண்டாவையும் சபித்துக்கொண்டே களத்தினுள் எல்லாவைக் கின்றனன் (அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 294)

ஈ எனக்குப் பாறை கற்பித்தாய், அத்தலை யான் பெற்ற இலயம் உன்னை எவ்வாறு சபிப்பதென்பதை அறிவீது.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 311.

எனக் காலிபன் விளம்பிய கொள்கை இற்றைநாள் எத்தனையோபவர் கருத்தில் வலியுணர்நி ரடைப்பெறக்காலலாம்.

என்னிடத்திலிருந்து நீ கவர்ந்துகொண்ட இரத்த விவானது என் தாயான வைக்கொரக்கல்லில் என்னுடையது.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 294

என்று காட்டுவதும், காலிபனது உறவினர் இக்காலத்தில் கணக்கிற்கு கழறுவதை நினைப்பூட்டுகின்றது. தீமைபுரிதற்கு வேண்டிய நஞ்ச்சித்திறமையை அவன் பால் காணலாமே யன்றி நன்மையை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தன்மைபால் என்னமும் இணங்கக் காண்கிலம். இத்தகைய இயற்கையில் அன்பென்பது எங்கனம் சாரும்; ஆகையாற்றான் ப்ராஸ்ப்பிரோவிற்கு ஊழியஞ்செய்ய மறுக்கின்றார், “அச்சமே கீழ்மக்களது ஆசாரம்” என்ற ஒருவர் வாக்கிற்கிணங்க, ஏரியலுடன் மற்ற ஆகிய தனக்குச் செய்யும் துன்பங்களுக்கு அந்நிசக் கட்டையைச் சுமப்பானன் ப்ராஸ்ப்பிரோ தன்பால் ப்ரிவுகூர்ந்து நல்லதெய்யமுபயன்ப நன்றிக்கு இணங்கான், இப்படி அன்பிற்கிணங்க வன் னெஞ்சுணைதாற்றான் காலிபனும் விடுதலை அடைய அவாக்கொண்டவனாயினான். அந்தக் கீழ்மக்கள் எட்டிப்பாடுமேவும் டீனின் குலோவும் வந்து சேர்ந்தவன்; அன்பில்லா இவ்விருபி கொண்டிருந்த விடுதலைப் போவா, அதற்குரிய விளம்பாரும் பெற்ற ஊனியிடப்புகுந்து—

மீனும் கணையோ இனிக்குட்டேன்.
வேண்டும் விடுதலை இனிக்குட்டேன்

நாளே சட்டி இனிச்சரண்டேன்
இனியோர் தட்டும் நான் கழுவேன்
பரனன் பான் கக்காலிப்பான்
புதிய எசமானப் பெற்றேனும்ப்
போனேன் போனேன் இனிமேலீர்
புதிய ஆளைத் தேடிக்கொள்

விடுதலை, அடேயடே; அடேயடே, விடுதலை! விடுதலை அடேயடே, விடுதலை.

—அங்கம் 2, களம் 2, பக்கம் 557

என்று கதறுகின்றான். இவன் பெற்ற புதிய எசமானனைப் பின்னர் ப்பேசுவோம்; அன்பென்னும் தெய்வத்தன்மை இன்மையால் வேலையை வெறுத்து விடுதலை நாடுகின்ற செய்தியே இக் காலிபனிடத்தில் இப்பொழுது கருதற் குரியதாகி நிற்கின்றது.

இவ்வண்ணம் அன்பிற்கணக்காக வன்னெஞ்சன் காலிபனுக்கு எல்லா வேலைபும் வருத்தமே. மற்று, இவர்களுக்கெதிர், அன்பர்களுக்காய் மிராண்டாவும் பர்டினன்டும், ஊழியத்தையும் விடுதலையையும் எவ்வண்ணம் கருதுகின்றனர்?

ஊழியத்தின் அழகு பர்டினன்டின் நிறத்தில் நன்கு காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. அங்கேன் பொருட்டு உழைப்பதே மாறுஉரிமையின் சிறப்பாகும் என்பதைக் காட்டுதற்கே கேட்கல்பிரிர் மூன்றாம் களத்தின் முதலில் காணும் நிகழ்ச்சியை அமைத்தனர் எனக் கருதலாம். அன்புடைய ஊழியத்தில் அழகும் உவகையும் எய்தவல்லார் மனிதர்களை. மிராண்டாவின் பொருட்டு முணுமுணுத்தவன்றியும் மகிழ்வுடனும் கட்டை எல்லாம் சுமப்பவன் பர்டினன்ட்:—

என் நிலையில், மிராண்டா, யானே ரிளவரசன்: மன்னனே என்றும் நினைக்கின்றேன்..... உன்னையான் கண்ணற்ற அக்கனமே எனது இதயம் உனக்கு ஊழியம் செய்யப் பரக் துறாடிற்று; என்னை அதற்கடிமையாகக்

அங்கீக தங்கியிருக்கின்றது. நின்றபொருட்டு இந்தப் பொறையுடைக் கட்டைக்காரனுக்குக்கின்றேன்யானே.

—அங்கம் 3, களம் 1, பக்கம் 572.

ஊழியத்தை இவ்வாறு உவகின்றற்காதலன் இவன் விடுதலையை மதித்த தன்மையும் இன்னதற்கு ஒத்த படிவே இருக்கின்றது:—

என் சிறையிலிருந்து இம் மாதிரித் தினமெரு முறை காணப்பெறவேனவே, உலகிலுமற்றெல்லா ஸூலகனையும் விடுதலை தனக்கு உதவியாதீங்கென் னட்டும். இத்தகைய சிறைக்கூடத்தில் போதிய இடம் எனக்குளது.

—அங்கம் 1, களம் 2, பக்கம் 408.

அன்புகொண்ட மிராண்டாவின் மனமும் அவனை அண்வவாதே ஊழியத்திற்குத் தூண்டுகின்றது:—

ஈ உட்காருவாயிரின் அக்காலம் கட்டைக்களை நான் சுமத்து கொணர்வேன். தயையசெய்து அதனை என்னைகயிற் கொடு; அடுக்கிற்கு நானே கொண்டு செல்கின்றேன்.

—அங்கம் 3, களம் 1, பக்கம் 571.

மிராண்டா:—என்னை ஈ மணப்பாயிரின் நான் உன் மனைவி, இல்லையேல் நின் கன்னியாக் காவேன். உன் நன் துணையாக ஈ மறக்கலாம்; மற்று ஈ இசைத்தாலும் இசையாவிடனும் உன்வேலைக்காரியாயிருப்பேன்.

பர்டினன்ட்:—காதல்வால் மாதிராய், என்னுடைத் தலை வி! என்றும் நின்றதற்கு இங்கனம் தாமதமாயேன் யான்.

மிராண்டா:—ஆயின், என்னைவனே?

பர்டினன்ட்:—ஆம், தனைதான் விடுதலைக் கெண்டும் இசைவதை ஒக்குமொரு மதியமுடன்—இத்தா என்கார் என இவர் இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் கொழி துரிமை பூணுதல் அன்றே அன்பிற்குக் களமாய் மாறுடப் பெருமை. எனினும் ஒன்று, காதலின் வேகத்தால் பர்டினன்டின் வாய்முழுகின்றது. விடுதலையை விட்டுவிட்டு அன்பின் தனையை விரும்பி ஏற்கின்ற இவன் அதன் மறுதலையை உவமைக் கழைத்த செல்வியனுக்கின்றான்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாரம் மொழி

6-ம் பத்து, 2-ம் தசகம்
[845-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]
4-ம் பாசுரம்.

ஆலி வீளினை யேழுலக முண்டன்று
நீகிடந்தா யுன்மாயங்கன்
மேலை வானவரு மறியா
ரினியெம் பரமே
வேலி நோர்தடக் கண்ணினார்
வினையாடு சூழலைச் சூழவே கின்றது
காலி மேய்க்க வல்லோ
யெம்மைநீ கழறிலே

அவதாரிகை:—மேலம் இரண்டு பாசுரங்களிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் “போயிருந்தே சூழல்ஊது” என்றும், “போயிருந்து” மற்றப் பிரிய கோடுகளுடன் “உரையாடு” என்றும் சொன்ன இப்பாசுரத்தில் “எம்மைக்கழறிலே” என்று மாத்நிராம் வேண்டுகிறார். இப்பொழுது, கண்ணனுக்கு ஒருவாறு இவன் சிற்றம் தனிந்ததாக ஊலிரிக்கக் கூடுபாயிற்று மிவன் வாக்கூப்பாணக்களின் கூர்மைமழங்கிறு என்றால் இப்பாட்டில் அவளே ராஜஸையை செய்பவர்போல் அணுகாது அகலாது இப்பிராட்டியின் கிருபையை எதிர்பார்ப்பதால் அருன்பெறுவானென்று நாம் அறிய இடமுண்டு.

பார்ப்பதால் அருன்பெறுவானென்று நாம் அறிய இடமுண்டு.

II. இப்பாசுரத்தில் “மாயவனே” என்றும் இவனின் சூதையாரும் அறிவாரென்றும் “எம்மைக்கழறிலே” என்றும் இப்பிராட்டி சொல்ல என்ன புது லம்பவம் நடந்தேறியது? “காலிமேய்க்க வல்லாய்” அதாவது மணல்குன்றில் கண்ணன் நீண்டுக்கொண்டு ஆய்ச்சியருக்கு சூழலாதிப் புல்லல்லாத மணல்தரையில் பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய எப்படி யேதும், என்றுமேல் இப்பாசுரத்தில் பரிஹவரிப்பதால் “காலிமேய்க்கப்போனேன்” அது என்னுடைய வேலை யெல்லவோ, நீ நனைத்தபோது உடனே வரக்கூடுமோ” என்றதபோலே சில வார்த்தைகளைக் கண்ணன் சொல்லியிருத்தல் வேண்டும். “கழறல்” பேசுதல் என்பதற்குப் பொதுப்பிரயோக மாணுதும் ஒருவன் மற்றொருவனோடு பேசுகையில் அம்மநிலையன்மறுத்தகரைக்க மாட்டானென்று கூறும் மாற்றத்தை உறுதி நம்பிக்கையுடன் பேசும் பேச்சு; அதாவது அந்தரங்க விசுவாசத்தில் கேசர்கள் வார்த்தைகளை அசுர்து பேசாமல் (Loose) சூழப்பற்ற என்மப்பாடினம்-The sense is-“Go to, this is silly, really you dare not say so.”

The rebuke to discourage familiarity:—“நீ அந்தரங்க நேசனல்லன் - வினாபாட்டுப் பேச்சு வேண்டா, நிலம் என்று சொன்னதாக ஆகிறது.

பொய்யுடையவை:—“நம்முடைய விளம்பலல்லவோ இயற்கையாக சங்கைக்குக் காரணமென்று பார்த்தது, “நான் பரதந்தரனல்லவோ? நான் தான் மாடுமேய்க்கப் போக வேண்டாவோ? நீ நினைத்தபோது வரலாயிருக்குமோ? ஆகையால் நாமதித்தேன். மற்ற யாதொரு காரணமும் பற்றியல்ல” வென்று இவனருளிச்செய்ய புகப்பிரளயத்தில் ஸகல வேலகங்கையோடும் உண்டு ஓர் ஆலிஸியே கண்வளர்ந்தருளின இம்மஹா ஆச்சரியத்தை யுடைய விளங்கும்படி புகமேய்க்கப்போனென்ற ஒரு பொய்யைக் கேட்பாருக்கு மெய்யென்றிருக்கும்படி சொல்வது ஆச்சரியமோ? புகமேய்க்கப்போனென்ற பொய்யோவென்றில் வேல் போன்ற தடங்கண்ணீர் விளையாமல் மணம் குன்றுகளில் நின்றநீர் சொல்கையே வேண்டா” - ஆறுபிராட்டி. உண்மையில் பிரம்மாவிதம் மெலான வைகுண்ட வாசிகளான நித்திய ஸூரிகளும் அறியாதிருக்க எனக்கு அது தெரியவும் மிளக்கவும் இயற்கமோ?

பதக்குறிப்பு:— எம் - பாமோ என்று இரண்டு சொற்கள், எம் - எம்முடைய, பர்மோ - ஆரிய “பாரம்” என்றபதமும் ஆங்கில “bear” என்றபதமும் ஒரே மூலத்திலுண்டான சொற்கள்; “நான் தூக்கக் கூடிய சமையோ - கிர்வஹிதக்கக் கூடிய சமதலையோ” என்று பொருள். வேல் - ஓரே குந்தால் எதிரிகளை மாப்பிப்பதற்கு வேல் ஓரே நோக்காக காடுகரை மாப்பிக்க வல்லது; “கண்கள்” என்கிறார். ஆலிஸ் நீர் இலை “ஆலிஸ்” க்கு நீளம் என்கே உளது? இல்லையே! மேற்படி இலையின் மொக்கு முகக விளிந்து அமிழும்போது அகலம் வெகு சுருக்கமானதால் இலை நீளம் போல் காட்டும்; சுண்டியால் அகலவிள முள்ள சிறு இலை; என்று கவிவிரும்பும் கண்டு கொள்வது. வல்லாய் - புல் இல்லாத தரையில் காண்களை மடக்கி வயிற் றிறைந்து பசி ஆற மெய்க்கும்படியான ஆச்சரியத்தை இயற்றும்பவள் அல்லவோ நீ !!

5-ம் பாகவம்

கழறெல் ஸப்பியுள் கைதவம் மண்ணும் விணும் நன்கறியுள் தினசக்கர நிழறுதொல் படையா யுனக்கொன்றுணர் த்தவனாள் மழறு தேன்மொழி யார்கள் நின்னருள் சூவிவார் வாடி நிற்கவெஹ் குழறு பூவையோடுக் கிளியோடுக் குழகேலே.

அவநாரிகை:—சென்ற பாகரத்தில் மாயங்கள் செய்பவன் பொய்யன் என்று சொல்லியாயிருக்கத்தரும்பவும் இப்பாகரத்தில் இவனது கைதவம் கபடங்களை உலகத்தார் எல்லாரும் அறிவர் என்று சொல்வதற்கு என்ன புதுசுத்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதென்றால் கண்ணன் பூவையைப் கிளியையும் எடுத்த வினாபாட்டு ஆரம்பித்தானென்று பாகரம் மேலே கூறுகிறது. இதற்கு இவன் தோழிக்கமாட்டுவாளல்ல நென்று தன்னைநியத்ததை முறிக்கிக் கண்ணன் செய்தலாறலம் - பேச்சுக் கொடுத்தல்லவோ பேச்சைத் திரும்பி

வாக்கவேண்டுமென்ற முறைமையால் அவன் “என்பக்கல் பொய்யுண்டோ” என்று வினாவிக்கேட்டிருந்தால், ஐயோ ‘உன்’ பொய்களையறியாதார் உலகத்திலுண்டோ? வென்ற மறுமொழி ஸங்கதமாகும். இதுவே இப்பாகரத்துக் கடி.

குறிப்புக்கள்:—நான்-உன் பக்கலில் உண்மையான நேசமுள்ள யான், உணர்ந்தவன் - உனக்குத் தெரியாததற்குச் சொல்ல வந்தேனல்லவே. உணர்ந்தவன்-குறாகும் மூட்டுவென் என்கிறார்- கண்ணனை இப்பாகரத்தில் இப் பிராட்டி. “நான் வளர்க்கும் பூவையும் கிளியும் என்போல் சாதாரியல்லாதன, உண்ணி நேசித்து உண்ணருளைச் சூட்டி பிறந்தவர்கள் தேன்மொழிகள் பேசி இன்பம் ஊட்டப்படுபவர்கள் குறி தட்டுப்பட்டுத் தயங்கிப் பேசுகிற அப்பருவைகளை மீட்டு விட்டு உன் பிரிய ஸஹிகள் அமிர்ந்தம்போல் தேன்மொழிகொண்டு கொஞ்சிக்கொஞ்சி மிஞ்சிக் கவிழீர சம் அளிப்பார்கள். அவர்கள் உன் வரவள எதிர்பார்த்து முகம் வாராமுன்னர் நல்லதோர் ரஸாறுபவம் செய் - இது உனக்கு வெகு ஹிதம் - சொல்வதைக் கேள்: பகல்களோடு மீயர்ந்தமாகப் பேசுகதல் வேண்டாம், மீட்டுகிவி.

“நிழறு தொல்படையாய்” நிழறு - காந்தியையும் தேஜனையைப் வீசும், தொல் - பழையமையான, அதாவது அநாதியான-படையாய், சக்கராயுத்ததைக் கூறுகிறது. இதை பூகிளியுண பகவான் பாரதப்போரில் ஜயத்திருநத என் வரீனின்வதநிமித்தமாகச் சக்கராயுத்ததை ஏழிப் பகலிலே ஸூரியனை மூறைந்து இரவாக இருட்டுத் தலையெடுக்கச் செய்த சூழ்ச்சியை இப்பிராட்டி. யெடுத்துச் சொல்லுகிறார். இப்பிராட்டி. குமாரியா பிரிக்கும் அவஸ்த்தையில் பாரதப்போர் நடக்கவில்லையென யென்ற ஆசேஷம் தோன்றலாம். ஆழ்வார் புராணக் கேட்டு அறிந்தவராகையால் உரைத்தபடி. இவனும் பகவத் பிரஸாதத்தினால் எதிர்கால நிஃழவை உணர்ந்திருக்கவும் கூடும்.

பொழிப்புரை:—இப்படித் தன்ன உத்தேசித்துமேன்மேல் இவர் சொன்ன வார்த்தைகளை யு தனக்குப் பற்றுக்கோவாகக் கொண்டு இவனருடைய கிளிகளையும் பூவையும் எடுத்து அவற்றைக்கொண்டு ஏற்கனவே கற்பித்திருந்த தன் திருநாமங்களைச் சொல்லவைத்து ஒருவாறு மன்றத்தெளிந்து “என்பக்கல் பொய்யுண்டோ” வென்று கண்ணபிரான் அருளிச் செய்ய உண்ணுடைய பொய்களையறியாதவர்களுண்டு? பகலை இரவாக்க வல்லவனல்லவோ? அது நிற்க ஒருவறுத்து சொல்லக்கேள். அதுதான் என்னனில் உன் திருநாமங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயாகில் நின்னருள் சூவிவார் மணம் வாரும். ஆகையால் இவ்வண்ணம் நின்ற எங்களுடைய பூவையையும் கிளிகளையும் வெகு திருநாமங்களைச் சொல்லித்துக்கொண்டு கேளாதே. உண்ணுடைய மழறு தேன்மொழியார்களை உண்ணுடன் பேசவைத்துக் கொண்டு காநால் கேட்டு ஆகந்தமடைவாய்.

விசேஷக்குறிப்பு:—மூற்ற பிராட்டிமார் முகம் வாடினல் கண்ணன் கண்டு ஸஹியால் உயிரை மாப்பத்துக் கொள்வான் என்று ஹாலியம். ஸவாய்ச்செய்தல் பூவையும் கிளியும் ஆழ்வாரின் ரவிக கோஷ்டியும் சீடர்களும் ஆவார். பகவான் அவர்களை உட்பாய் ஆழ்வாரின் நிமித்தம் ஆதரிப்பானென்று திருவுள்ளம்.

ஞான தீபம்

[841-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மூடாணுள் பரமாத்மா ணெடுருசிச்சென்று பரிணமித்தலும், பரமான்மாவை நோக்கி ஜீவான்மாவயர்ந்து அதான் கலந்து கிறந்துமேதான் ஜீவப் பிரம்ம ஜகதிய மெனப்படுவதாகும். பிரகிருதிப்பொருள்களெல்லாவற்றையும் ஊன்றிப்பார்த்து, அவைகளுள் விரிந்து நின்று, அவைகளின் சூட்சுமத்தை உணர்ந்தலேதான் உலக வாழ்க்கையின் கருத்தாகும்.

ஒன்றற்குள் ஒன்று பாய்ந்து கலந்து கிறந்து கிறந்து அழிவெனவும் இழிவெனவும் இயம்பலாகாது. வாழ்ந்தற்கும் அழிவுதான் முடிவெனின், இவ்வாற்ப்பாடல்களேனோ?

வாழ்க்கையின் அடிமூலிகள் ஆவது ஆனந்த நிலையேயாம். இம்மெய்யை உணர்வோமாயின், சார்ந்திலிளைய்தி கல்வானைத் தரிசித்து இன்புறுவோம்.

கருணையே உள்ளக் கருத்தாவது; ஆனந்தமே தெளிவாவது; சக்தியே ஸ்வயமாகவது; ஞானமே பாடகன்; சக்திதங்கள் தொடுப்பவனும் கேட்டு அது பசிய்பவனும் கிரந்தப் பரிபூர்ண வஸ்துவாகும். ஆரம்பத்தில்தோன்றும் வித்தியாசங்களையும் மூடியுமேதான் நாம் பார்த்துக்கேட்டுக் கலங்கி ஐயுறுகின்றோம். எனினும், பொறுத்து முற்புறும் கவனித்துப் பார்ப்போமாயின், தெய்விக ஆனந்தமாகிய சககரத்தின் திரைகள் ஒன்றின்மேலொன்றாக எழுந்து, ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து, வந்து ஒன்றுடனொன்று இணைந்து இயங்குகையில் எழும் இனிமையிதேத்தைக் கேட்டுச் சார்ந்தியும் இன்பமும் உறுவோம்.

ஜீவாசிகளெல்லாம் வித்திலெழு அவாவினும், பந்தங்களைத் தெறித்து உத்திர மேலெழு முயலாமல் அவைகளையே மீட்டிமீட்டி கட்டித் தழுவுதலால், அப்பந்தங்கள் பெருகிப் பலமுற்று ஆன்மக்களைப் பற்பல அவதிகளுக்கும் அழுத்தி முத்தகின்றன. வித்தெற்றியிலாத இரகசியங்களைத் முதலாவது இது வேயாகும்.

ஜனனமாகிய பந்தத்தை மனிதன் விரும்புவதினூற்றுள், ஜனனத்தின் தொடர்பான மரணத்திற்குள்ளாகின்றான். எனினும், பாசகட்டுக்களை அவிழ்த்து எறிந்து வித்திலெழுந்து உய்தற்கான மார்க்கங்களையும் இடையில் நாடி வருகின்றான்.

ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் சிந்தித்துச் சிதறியோடும் அலகன் கிறந்துள்ள கடலை ஒத்தது இவ்வுலகம். ஒரு திவலைகைக் கடந்து மேற்செல்லையில், இதுதான் அலைகள் சூழ்ந்து தாக்குதலுபோல், ஒரு துன்பத்தினின்றது விட்டு நாம் வெளிவருகையில், பற்பல இதுதான் இன்னவிடர்கள் நம்மிடது பாய்ந்து நம்மை முறித்து வீழ்த்த முயல்கின்றன.

புகழை விழைதலினால், கோழைத்தனத்தாலும் தூய்பலத்தாலும் கவரப்பட்டபேடு பெருமுச்செறிக்கின்றோம். சுகபோகங்களை நாடிப் பரவிடுவதால், வலி வருத்தங்களுக்கு இலக்காகி வாடுகின்றோம். சுகபோகங்களின் விளைவான ஆசாபிமாசங்களைத் திறந்து

பொறுமையுடன் விளங்கும் ஆன்மாதான் ஆனந்தத்தில் நிலிற்றற்கு கியபும்.

சார்ந்திலிளைய்திக் கருதினும் பலதிற அனுபவங்களைப் போக்கிக் ஆவனூற்றுச் சுயமாக நிம்மதியுற்றுச் சலிக்கும் புலன்களையும் திருப்தியற்ற மனவழிநுதயங்களின் போக்கையும் அதுசரித்து ஒருருவதால், மனிதன் அலைந்து கெட்டழிகின்றான்.

ஆனந்த நிலையை உக்கிர அவதி எனவும், சம்மாயிருக்கும் தன்மையைச் சோம்பலெனவும் சத்தீற்றதெனவும் கருதல் தவறாகும்.

சீர்போஷணையும் சுகத்தையும் பெரிதும் மதித்தவரினும், இடையில் மனோசைலத்தையும் ஸ்தூலப்பொருள்களினின்றும் வித்திலையையும், வாழ்க்கை நியத்தவந்தையும், ஆத்மமானந்தத்தையும் மனிதன் அடைய விரும்புகின்றான்.

அயிர்த்தத்தை மாந்திரம் என்று, விஷத்தைப் பருகி ருசிபார்த்தநியும் ஆவல் பொருந்தியுள்ளும் மனிதன்.

இத்தகைய முன்னட்புருணத்தகைகள் பெருநூறும் பயனுற்றன வல்ல. அவைப்பிரித்தககளினின்றும் வித்திலையுண்டு. அவைகள் பிரகிருதியின் குணதீசயங்களாவனபோலும். மேலும், வாழ்க்கைப் பயணியும் அகச்சக்தியையும் ஜீவான்மாவளுக்கு உறுதியுண்டு தெளிவித்தலே பிரகிருதியின் நியமமாகும். அவிவிபிரித்தகளால் அலப்புறு துப்பட்டாகியும், ஜீவான்மாவளந்து விழித்து அகம்புற ஆராய்ச்சியிற் புகுந்து, செர்செறிப்பற்றி நடந்து, அறிதலைப்பற்றுப் பூர்ணனாகி விளங்காது; மற்ற இக்கருத்து எழாது போலும்.

கிறந்தனவாகப் பாராட்டப்படும புஷ்பு செல்வாக்கு இடம்பக்கினிய முதலாபிணவைகளின் புன்மையைப் புலப்படுத்தவன நம்முடைய குற்றம் குறைகளையும், சக்திகளின் இணைந்த இயக்கங்களானவை ஜீவனின் வீலைகளாவன; தூய்பலமும் அச்சவுணர்ச்சியும் மரணத்தின் எச்சரிக்கைகளாவன; ஜீவனின் உயியி இலகப்படுத்தையும் தற்போதைய போக்கின் அலகல் தன்மையையும் உணர்ந்தும் துறையும் மாணம். மாந்திரிப் பெரும்பாலோரும் நாடிப்பற்றும் சுகபோகங்களெல்லாம் அநிய்யமெனவும், கிரிசிய இன்பத்திற்குத் தடையாக நின்றன எனவும் வற்புறுத்தற்காகவேதான் வலியும் வருத்தமும் தொல்வியும் ஏக்கமும் படையெடுத்த நம்மைத் தாக்குகின்றன போலும். நாம் துய்க்கும் போகங்களெல்லாம் நகைத்திரங்களை ஒக்கும்; நாம் பெறும் அதுபவிக்க வேண்டிய ஆனந்தம் குரியான நிகர்க்கும்.

நானுவித உபாதிக்க உறைந்து வளர்ந்து அழியாதான தேகத்தின் ஆன்மாவும் மனமும் குடிப்புகுந்து அவ்வுபாதிக்கை நீக்கி ஆராகிய தேகமாய் புகுதிபித்த வலியுதாக்கி, கித்யானந்த அதுபவத்திற்கான சர்பாத்திரமாக அத்தேகத்தை மாற்றவேண்டும். உலகாதிக்களில் தன்மையும் தன்னில் உலகாதிக்கையும் கண்டு ஒன்றி விளங்குதலே வித்திலை என்பது.

ஆழிவேத வித்வான் B. V. பன்னிடல் நஞ்சன்கூடு "சுத்தவையினி" மருந்துகள்
 "ஆலமண்டைன்" (டானிக்), "பாலகல்" பேதிமாந்தரை. "ஸ்பீன்வரால்" (குழந்தை கட்டிக்)
 கமார் 300 மடல்யாவனபாச... மடல்குருகாமலகருவம்... கோரண மரத்திர துவரெய்து
 போலிகள் **நஞ்சன்கூடுபலபாடி** கவனித்து வாங்கவும்.
 ஏமாற்றும். அதுமாரண... [சுலந்தி சேம...] 105, 61, 610, 610, 610, 610

மடல்யாவனபாச... மருகைபே... **ஞான உராலகிளி**... **சுவரிக்**...
 [பலமங்கள் வைத்தியர்களுக்கு மட்டும்.] [அட்வான்ஸ்டன் ஆர்டர் செய்யவும்.]

மக்களனைவரும் விதிவெயடைந்து ஆனந்திக்கும்பொருட்டுத் தம் மனோவாக்குக் காய்க்களைத் தியாகித்துப் பொதுவாக மாந்தர்படும் அவத்கனி லீபெட்டு அவர்களுக்கு உதவிபுரிதல் சுதந்திரம் எய்திய போர்னமர்களின் கடனுவதபோலும். சுதகக்கங்களும் அயர்ச்சியும் மாணமும் அப்பிருவர்களேப்பாதித்துக்கட்டுப்படுத்தாவாம்.

எளியர்களும் பேதையர்களும் 'உயர்குடி' யிற் பிறவாதவர்களும் அரசாக்கர்களும் தாழ்த்தினதைச்சேர்த்தவரல்லர். மற்றும், சிறிற்றிவிடைத்தாய்ச்சிற்சிறுதொழில்களில் தலையிட்டு இவைகள் தான் வாழ்க்கையின் சிறந்த முடிபெனக்கொண்டு, யாதொரு உயரிய சிந்தனைக்குறமற்று உழல்பவர்களும், மெய்யறிதும் தக்கபடி நடக்காமல் சேரம்பிரிருப்பவர்களுமே தாம் தாழ்த்தவர்கள்.

யுத்த பூம்பாகவும் கொலைக்களமாகவும் விளங்கும் இவ்வுலகில், அவைகளினின்றும் உண்டாகும் கலவரங்களை யு சேத்தையையும் அருகையையும் பார்த்துக்கொட்டு வருகையில், கண்ணை மூடிக்க காணதயடைத்து வாயைப்பொத்தி அவமே உட்கார்த்திடில் தருமோ.

இவ்வாறு செய்வோமாயின் சமாதானமும் சேஷமும் ஆனந்த நிலையும் கைகூடுமோ? அவைகளை வென்ற அடக்குதலன்றோ புருஷத்தவமாவது. தற்பொழிவும் பொய்யும் வஞ்சகமும் அகையையும் பூரிக்கப்பெற்றுள்ள மக்களைத் திருத்தி உயர்த்த முயற்சியெய்யாமல் அவர்களை நீர்த்து அவர்களிடம்ருந்து பிரிந்து மலைகளிலும் புதர்களிலும் குகைகளிலும் ஓடி ஓளிபவன் மென்மகனோ? இதுவோ ஞானத்தின் கருத்தாவது, ஆனந்தத்தின் இயல்பாவது?

ஆசகன் செய்யப்பெற்ற தக்கத்தைப் பன்முறை நெருப்பிலிட்டுச் சுத்தஞ்செய்து, சுயவொநியுடன் பிரகாசிக்கச் செய்தல்போல், கட்டியான இரும்பை உலையிவிட்டுக் காச்ச்சியடித்துப் பதப்படுத்தலபோல், கட்டிக்கொத்தளிப்பு சண்டமாருதம் எரிமலை பூகம்பம் வெள்ளம் வறட்டி புரட்சிகளாலும், வேறு பல இடையூற்றிடுக்கங்களாலும் வலிவருத்தக்கனிணுளும் இழிசுணை வொழுக்கங்கள் பூரிக்கப்பெற்ற சீசர்களை ஜகதீசன் அடக்கித் திருத்தி உயர்த்துகின்றார்போலும். புல்லியர்களை வேறெவ் வுபார்த்தினுளும் சீர்படுத்தற்கியவாத போலும்.

முற்றிற்று.

வ ர் த் த ம ர ன ம்

சாலைத் தடுத்தல்:—அமெரிக்காவில் இறந்த ஒரு கோடல்வாரை டாக்டர். ஹிமாள் என்பவர் 48 மணி நேரம் உயிர்ப்பித்துப் பேசவும் எழுதவும் செய்தார். இந்தக் கோடல்வாரை நெடுக்காலமாக இருந்த சோயால் கட்டப்படப்படுகின்றார். திடீரென இறந்தவிட்டார். இறக்கும் சமயத்தில் அவரது ஒரே குமாரர் நெடுநூர்த்திலிருந்தார். ஆதலால் தகப்ப

ரை இறக்கும்போதுவா முடியாத போயிற்று. ஆனால் தகப்பனோ தன் குமாரரிடம் சில முக்கியமான விஷயங்களைக் கூறவேண்டி யிருந்தது. ஆசுவே டாக்டர். ஹிமாள் என்பவர் ஒரு அபூர்வ இயற்கித்தால் இருந்தபத்தை மீண்டும் தாக்கச் செய்து இறந்தவரை 48 மணி நேரம் உயிருடன் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இத்தன்முள்ளாக மகன் வரவே, தகப்பன் அவரிடம், தாம் தெரிவிக்க வேண்டிய முக்கியமான விஷயங்களை மெல்லாம் தெரிவித்துவிட்டு மீண்டும் இறந்து விட்டார்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.

1933 Results.

New Business Completed exceeds Rs. 1,67,00,000

The Company with a steady progress all round. All forms of life assurance policies issued at low safe rates of premium.

Specialities.

Female Lives
Joint Lives
Permanent Protection Policies
Triple Benefit Policies.
Marriage & Future Provision Policies.
For agencies please apply to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR **R. G. DAS & Co.,**
113, Armenian Street, Madras. **Managers.**

Consult NATIONAL FIRE AND GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
Head Office:—
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7, Council House Street, Calcutta.
for Fire, Motor & Accident policies.

A sound Company.

Please apply for particulars to:—

T. ANANTACHARI,
Branch Secretary, OR **R. G. DAS & Co.,**
113, Armenian Street, Madras. **Managers.**

* * *

ஒரு மணிக்குள் நடப்பது:—உலகத்தில் ஒவ்வொரு மணி நேரத்துக்குள் 5440 குழந்தைகள் பிறந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மணிக்குள்ளும் 4680 பேர்கள் இறந்துபோகின்றார்கள். எனவே ஒவ்வொரு மணிக்குள்ளும் 810 பேர்கள் ஜனத்தொகையில் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றனர். உலகில் ஒவ்வொரு மணி நேரத்துக்குள்ளும் 1200 விவாகங்கள் நிகழ்கின்றன. 15 கொலைகளும் 500 விவாகரத்துக்களும் ஏற்படுகின்றன. இந்தியாவின் மக்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு மணிக்குள் சராசரி ஒரு தம்படி முதற்கொண்டு 9 1/2 ரூபாய்வரை சம்பாதிக்கின்றனர். அமெரிக்க எலெக்டிரிக் கம்பெனிக்காரர் ஒருவர் மணிக்கு முன் ஊறுருபாய் சம்பாதிக்கிறார்.

கோடையின் கோடமே

நீங்கள் ஆபுர்வேத முறைப்படி செய்யப்பட்ட எங்களுடைய

மணி தைலத்தை உபயோகித்தீர்களா?

முனையைக் குளிரச்செய்து கைகால் கண்களின் எரிச்சலைச் சமனஞ்செய்து தலை மயிரை நீண்டு வளரும்படி செய்யும், உடனே வாங்க உபயோகியுங்கள்.

5 அலம் தைலம் கொண்ட புட்டி 1-க்கு ரூ. 1.
இளம்! கேடலாக. இளம்!!

ஆதங்க நீக்ரஹ ஓனஷ்தாலியம்,
26, பிராட்வே, மதரால்.